

Siono išminčių protokolai

Parašyta 1897 metų Sionistų suvažiavime

Protokolas Nr. 1

Bendrai išsiaiškinę, imsime kalbėti apie kiekvienos minties reikšmę palyginimais ir išvedimais, nušviesime sąlygas. Taigi aš formuluoju savąją sistemą su mūsų ir gojų pažvalgomis.

Reikia pažymėti, kad kvailiųjų instinktų žmonių daugiau nei gerų žmonių. Todėl geriausi rezultatai juos valdyti pasiekiami prievarta ir grasinimais, bet ne kokiais pasitarimais. Kiekvienas žmogus stengiasi valdyti, kiekvienas norėtų tapti diktatorium, jei tik galėtų. Todėl kitas rūpinasi tik savo gerove, bet ne kitų.

Teisė - jėgoje. Kas sulaikydavo grobuonis žvėris, kuriuos vadina žmonėmis; kas jais ligi šiol vadavo? Kai pradėjo visuomenės santykiai megzti, jie klausė kietos valdžios; vėliau įstatymo, kuris yra tokia pat jėga, tik maskuota, vadinasi, gamtos dėsnių - teisė jėgoje.

Laisvė - idėja, liberalizmas. Politinė laisvė yra idėja, bet ne faktas. Tą idėją reikia mokėti taikinti, kada yra reikalinga idėjiniu priviliojimu pritraukti žmonių jėgas į savo partijas, jei jiniai sugalvojo kitą valdančiąją partiją sunaikinti. Tas uždavinys palengvėja, jei priešininkas užsikrečia pats laisvės idėja, taip vadinamu liberalizmu, ir dėl idėjos praranda savo galingumą. Čia tatau ir pasireišk mūsų teorijos laimėjimas: tuojau valdžia savaimė atitenka į kitas rankas, nes akloji tautos jėga nė dienos negali išbūti be vadautojo, ir naujoji valdžia stoja susilpnėjusios dėl liberalizmo senosios valdžios vietoje.

Auksas, tikėjimas, savivaldybė! Mūsų laikais liberalų valdytojų vietininku yra aukso valdžia, t. y. Žmonės valdo auksas. Laisvės idėja neįvykdytina svajonė, nes ja nemoka kiek reikiant naudotis. Jei tik kurį laiką imtų patys žmonės valdyti, tuojau pasileidimas įsigalėtų. Tada jau prasideda nesantaika, kivirčiai, barniai, greitai išvirstanti į socialines kovas, kuriose valstybės dega ir jų reikšmė virsta pelenais.

Kapitalo despotizmas. Ar valstybė netenka gyvybės galvos, ar vidiniai kivirčiai atiduoda ją išoriniam priešui valdyti – šiaip ar taip yra, vistiek ji jau amžinai žlugusi: ji mūsų valdžioje. Kapitalo despotizmas (o kapitalas visas mūsų rankose) tiesia jai šiaudelį gelbėtis, už kurio valstybei tenka noroms nenoroms laikytis; kitaip ji tuč tuojau smegtų į bedugnę.

Vidaus priešas. Tą, kuris iš liberalinės sielos sakytų, kad tokios rūšies sprendimai esą nedori, aš klausčiau: jei kiekvienai valstybei du priešu ir jei prieš išorinį priešą jai leista ir laikoma geru daiktu vartoti visas kovos priemones, pavyzdžiui: nesupažindinti prieš su savo puolimo ir gynimosi planais, pulti jį nakčia arba su nelygiu žmonių skaičium, tai kodėl gi tokios priemonės prieš blogesnę visuomenės tvarkos ir gerovės ardytoją galima vadinti neleistinomis ir nedoromis?

Žydai yra mūsų nelaimė!

Minia, anarchija. Ar gali sveikas logiškas protas viltis sėkmingai vadovauti minioms išmintingais aiškinimais, arba perkalbinėjimais, kai yra pasipriešinimas, nors ir beprasmis, bet kuris gali pasirodyti paviršutinai galvojantiems žmonėms malonesnis? Pripratę vadovauti niekšiškais geiduliais, paskalomis, papročiais, patikėjimais, tradicijoms ir sentimentalinėmis teorijomis, - žmonės minioje ir minios žmonės partijomis suskyla. Tuo tarpu partinis suskilimas trukdo susitarti ir nuraminti išsibūvusias žmonių mases. Kiekvienas minios nusprendimas pareina nuo pripuolamos arba tyčia paruoštos daugumos, kuri, nežinodama politikos paslalpčių, daro absurdišką sprendimą ir tuo pati pasigimdo anarchiją valdžioje.

Politika ir moralumas. Politika neturi nieko bendro su moralumu, ne politikas ir todėl netvirtas savo soste. Kas nori valdyti, turi griebtis ir gudrybių, ir veidmainiavimo. Didžiausios tautų ypatybės – atvirumas ir doringumas – politikoje yra ydos, nes jos nuverčia nuo sosto greičiau nei kitkas, kad ir stiprų priešininką. Tos ypatybės turi būti gojų valstybių atributais. Tačiau mes nieku gyvu negalime jomis vadovautis.

Galingesniojo teisė. Mūsų teisė – jėgoje. Žodis „teisė“, yra atitrauktinė ir niekuo neįrodoma mintis. Tas žodis reiškia: duokit man tą, ko aš noriu, kad aš tuo pačiu įrodyčiau, jog esu stipresnis už jus.

Valstybėje, kur yra blogai organizuota valdžia, įstatymų ir valdytojo susilpnėjimas dėl supuvusio liberalizmo veikimo, aš imu naują teisę – tvarką ir vyriausybės parėdymus, sugniaužt įstatymus, pertvarkyti visas įstaigas ir tapti valdytoju tu, kas atidavė mums savo galios teisę, atsisakęs nuo jos lengvatiškai, liberališkai.

Masonų-žydų valdžios galybė. Mūsų valdžia, kai šandie yra susvyravusios visos kitos valdžios, bus galingiausia ir stipriausia iš visų kitų valdžių, nes ji bus nematoma ligi tol, kol tiek sutvirtės, kad jos jau nebegalės jokia gudrybė nuversti.

Tikslas pateisina priemones. Iš laikinojo blogio, kurį mes esame priversti dabar padaryti, gims gera, galinga valdžia, kuri nustatys teisingą žmonių būties mechanizmo ėjimą; senąją tvarką šiuo atveju suardys liberalizmas. Rezultatai pateisina priemones. Kreipkim akį savo planuose ne tiek į tai, kas gera ir dora, kiek į tai, kas reikalinga ir naudinga.

Prieš mūsų akis stovi planas, kuriame strategiškai pravesta linija, nuo kurios mums nebegalima atsitraukti, nes kitaip visas žydų amžių darbas žlugtų.

Žbalių minia. Išdirbant gerą veikimą reikia turėti galvoje minios akiplėšiskumą, nepastovumą, nenuolatumą, jos nemokėjimą suprast ir gerbt saavojo gyvenimo sąlygas, savo gerovę saugoti. Reikia atminti, kad minios galia akla, neišmintinga, nespręsta, pareinanti taip iš dešinės, taip ir iš kairės. Aklas aklo toli nenuves: jis gali tik jį į bedugnę įmurdyti. Iš to seka, kad minios nariai, liaudies išsišokėliai, nors jie ir genialūs bei išmintingi, bet politikoje nei bū, nei me nenusimanantys, negali pasireikšti kaipo minios vadai: jie išstodami viešai tik žudo visas tautas. Tik iš jaunų dienų ruošiamas pasauliui asmuo tegali žinoti žodžius, kurie yra politiškųjų raidžių sudaromi.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Partijų peštynės. Žmonės pavesti sau, t. y. išsišokėliams iš jų tarpo, yra silpninami partijų kivirčų ir peštynių, kurios kiekviena veržiasi gauti valdžią ir garbės naudojantis netvarka šalyje. Ar gali žmonių masės ramiai svarstyti šalies reikalus ir valdyti šalį, kai viskas sujunka su asmens interesais? Ar gali žmonės gintis nuo išorės priešų? Negali, nes į tiek dalių, kiek minioje galvų išskaldytas planas nustoja ant galios, ir todėl lieka nesuprastas ir negalimas vykdyti.

Geriausias valdymo būdas – vieno asmens valdžia. Tik vienas valdąs asmuo tegali išdirbti aiškius planus, padaryti šaly tvarką, kaip reikiant sutvarkyti valstybės mašinos mechanizmą. Todėl tenka daryti išvadą, kad tikslingas šalies naudai valdymas turi būti atiduotas į vieno atsakingo asmens rankas. Be absoliutinio despotizmo negali būti civilizacijos, ne masių, bet jų vadų vedamos. Minia – barbaras, reiškias savo barbariškumą kiekvieną progą. Kai tik minia sugriebia į savo rankas valdžią, jinais greičiau paverčia tą laisvę į anarchiją (netvarką, neklaužadybę), nes taip vadinamoji anarchija yra ne kas kitas kaip tik aukščiausias barbariškumo laipsnis.

Spiritas, klasicizmas, ištvirkimas. Pažvelkit į paspirituotus gyvulius, apsvaigusius degtine ar vynu. Juk alkoholio tokios pat teisės kaip ir laisvės! Taip pat ir mes privalome spiritu tvirkinti gojus savo žadėtajam tikslui pasiekti. Gojų tautos apkvaišo nuo spiritinių gėrimų, o jų jaunimas apkvailo nuo klasicizmo ir ankstybojo ištvirkimo, paleistuvavimo, į kuriuos tą gojų jaunimą stumia mūsų agentūra – gubernieriai, liokajai, guvernantes turtuolių namuose ir mūsų žydės moterys gojų pasilinksminimų vietose. Į tų paskutiniųjų skaičių galima įtraukti ir taip vadinamąsias „draugijos damas“ (prostitutes), kurios, kaip tikros savanorės, yra jų paleistuvavimo ir prabangos šalininkės.

Žydų-masonų valdžios principas ir taisyklės. Mūsų obalsis – jėga ir veidmainystė. Tik jėga ten gali kitus politikos srityje, ypačiai jei jinais slepiasi talentuose, reikalinguose valstybės vyrams. Prievarta turi būti principu, o gudrybė ir veidmainybė – taisykle vyriausybėms, kurios nenori nusiimti savo karūnos ir padėti ją po kokios nors naujos jėgos agentų kojomis. Toji blogybė yra vienintelė priemonė tikslui pasiekti – todėl mes turime užsiimti papirkinėjimais, apgaudinėjimais; sukimais ir išdavinėjimais, kai mums tenka savo tikslą pasiekti. Politikoje reikia mokėti imti svetimą nuosavybę nesvyruojant, jei tuo būdu mes žinome, kad šiuo keliu mes galime kitus pavergt ir sau valdžią pasiimti.

Teroras. mūsų valstybė, eidama ramaus pasaulio nukariavimo keliu, turi teisės pakeisti karų baisenybes į ne taip greit pastebimas priemones. Jos yra karstymai, kuriais tik tegalima palaikyti terorą, kad visi akiai žydų klausytų. Teisingas, bet nuteikiamas žiaurumas yra didžiausias valstybės tvirtumo faktorius. Ne tik vardan naudor, bet ir vardan tautybės, vardan pergalės mes privalome laikytis prievartos ir veidmainingumo programos. Išrokavimo (ėšefto) doktrina tiek pat galinga, kiek ir jo vartojamosios priemonės. Todėl ne tiek pačiomis priemonėmis, kiek žiaurumo doktrina mes tapsime nugalėtojai ir pavergsime visas valdžias savo valdžiai. Pakanka to, kad žinotų, jog mes nepermaldaujami, ir tuokart visi mūsų klausys.

Laisvė, lygybė, brolybė. Dar senovėje mes kitų tautų žmonėse paleidome žodžius: „laisvė, lygybė, brolybė“, žodžius tiek daug kartų kartotus nuo to laiko nesamoningų papūgų,

Žydai yra mūsų nelaimė!

kurie iš visur, kaip skruzdėlės prie medaus, lėkė skubėjo ir lipo prie mūsų masinimų, prie tų tuščiasambių žodžių, su kuriais jie prarado pasaulio gerovę, tikrąją jų ankščiau turėtą asmens laisvę. Neva protingi inteligentai gojai nesuprato tų žodžių abstraktingumo, neišgalvojo prieš mus naujų gojų naudon einančių obalsių, nepastebėjo, kad gamtoje nėra lygubės, negali būti laisvės, kad pati gamta nustatiusi protų nevienodumą, charakterių ir gabumų įvairumą; lygiai taip pat gojų inteligentai nenumatė, kad minia akla, kad minios išsišokėliai, išrinkti kraštui valdyti, politikos srityje tokie pat žabaliai, kaip ir pati minia, kad pašvęstasis, nors ir kvailys, galės valdyti, o nepašvęstasis, nors ir genijus, nieko nesupranta politikoje. Visa tai gojai praleido ir praleidinėja pro akis nepastebėdami. Kaip tik tuo rėmėsi dinastiškasis valdymas: tėvas perduodavo savo sūnui politinių reikalų ėjimo paslaptį taip, kad niekas nieko iš šalies nematydavo, kaip tik vienui vieni dinastijos nariai ir tuo būdu negalėjo išduoti paslapčių valdomajai tautai. Per laiką, mes, pasinaudoję dinastiniais paveldėjimais, viską aukštyn kojomis apvertėm, ir politiką laimėjome, garantuodami savo tolimesnį pasisekimą.

Gojų aristokratijos privilegijų panaikinimas. Visuose pasaulio kraštuose žodžiai „laisvė, lygybė, brolybė“ pritraukė mūsų akliesiems agentams padedant, minių minias žmonių, kurie su džiaugsmu nešė mūsų vėliavas. Tuo tarpu tie žodžiai buvo kirminai, kurie ėdė kinivarpavo gojų gerovę, naikindami visur santaiką, ramumą, solidarumą, tarpusavę pagalbą, griaudami visų jų valstybių pamatus. Jūs vėliau pamatysite, kad visa tai mums į naudą išėjo: ta aplinkybė padėjo mums įsgyti kozerį – privilegijų panaikinimą, kitaip sakant pačią gojų tvirtybę, jų ramstį, aristokratiją, kuri buvo vienintelis savųjų tautų užtarėjas ir gynėjas nuo žydų.

Naujoji aristokratija. Nuo amžių buvusios gojų aristokratijos (šviesuolių luomas) griuvėsiuose mes statome savo piniginės inteligentijos aristokratiją. Jinai viską valdys. Tos naujos aristokratijos cenzą mes nustatėme turtu, turtingumu, kuris nuo mūsų pareina, ir mokslu, kurį varo mūsų išminčiai.

Psichologinis išrokavimas. Mūsų pergalė palengvėjo dar ir tuo, kad santykiuose su mums reikalingais žmonėmis mes visados veikiame pačias jautriausias žmogaus proto stygas į išrokavimą, į gašlų nepasitenkinimą žmogaus materialiniais reikalavimais. O kiekviena čia pažymėta žmogaus silpnybė, paimta atskiromis, moka lengvai numušt iniciatyvą, atiduodant žmonių valdžią jų veikimo nupirkėjo žiniai.

Žmonių atstovų mainymaisi. Žmonių arba šalies atstovų mainymaisi atidavė tuos pačius žmones mums valdyti, tartum kokiems iš tikrųjų išrinkties valdytojams.

Protokolas Nr. 2

Ekonomiškieji karai – žydų įsigalėjimo pagrindas. Mums reikia, kad karai neduotų teritorinių patogumų. Toji sąlyga perkels karą į ekonomikos sritį, kurioje tautos mūsų įveikiamos pajaus mūsų viršaus jėgą, o tokia padėtis atiduos abi puses mūsų internacionalinėms agentūroms, turinčioms milijonus akių, kurioms niekas nekliūva. Tada

Žydai pra mūsų nelaimė!

mūsų tarptautinė teisė nušluos tautų teisę ir ims valdyti tautas taip, kaip civilinė valstybių teisė valdo ir normuoja savo valdinių santykius.

Nurodomoji administracija ir slaptieji patarėjai. Mūsų išrenkamieji iš publikos administratoriai, turėdami vergų palinkimą, nebus asmenimis, ruoštais valdyti ir todėl jie lengvai pataps mūsų kortojo „devynėmis“, mūsų mokslininkų ir genialių patarėjų, specialistų rankose, išauklėtų iš pat mažumės valdyti viso pasaulio reikalus. Kaip jau yra mums žinoma, tie mūsų specialistai ima reikiamąsias žinias valdyti iš žydų politinių planų, iš istorijos pamokymų, iš kiekvieno momento. Gojai nesivadovauja istorinių tyrinėjimų praktika, bet teoretiškai viską matuoja, be jokios kritinės pažiūros į rezultatus. Todėl mums nėra ko su jais skaitytis. Tegu jie sau lig laikui linksiminasi arba gyvena viltimi sulaukti dar geresnių pasilinksminimų arba teskėsta savo praeities atsiminimuose. Tegu jiems svarbiausiu daktu yra tai, ką mes jiems įteigėme pripažinti neva už mokslą (t. y. teoriją). Tuo tikslu mes nuolat, per savo spaudą, keliamo aklą pasitikėjimą jais. Gojų inteligentai girsis mokslo žiniomis ir, be logiško jų patikrinimo, priims visas iš mokslo išimtasias mūsų agentų gudriai sukombinuotas žinias, kad tuo būdu gojų protai pakryptų į mūsų pusę ir pamiltų žydus.

Griaujamųjų mokslų pasekmės. Jūs nemanykite, kad mūsų tvirtinimai tik pliki žodžiai. Žvilgterėkite, ką mums gero yra davę apsvaiginę gojus. Darvinizmas, Marksizmas, Nyčšeizmas. Tos kryptis stačiai apšukė gojų galvas ir praskiedė jų protus.

Prisitaikymas prie politikos. Mums tenka skaitytis su šiandieniniais tautų būdais, mintimis, tendencijomis, kad nedarytumėm klaidų politikoje ir administraciniuose reikaluose. Mūsų sistemos pergalė, kurios mechanizmo dalys yra įvairios, žiūrint į tautų temperamentus, negali nepasisekti, jei praktiškas jos taikymas nesirems praeities daviniais sąryšy su dabartimi.

Spaudos vaidmuo. Šiandienų valstybių rankose yra milžiniška jėga, kuri nurodo minties ėjimą tautoje – tai spauda. Spaudos vaidmuo – kelti aikštėn neva būtinus reikalavimus, perduoti žmonių balso skundas, reikšt ir kelt nepasitenkinimą ir nepasitikėjimą. Spaudoje išikūnija žodžių žaidimo ryškumas. Bet valstybės nemokėjo pasinaudoti ta jėga, ir ji, toji spaudos jėga, atsidūrė mūsų rankose. Per ją mes surinkom į savo rankas auksą, neatsižvelgdami į tai, kad mums teikdavo jį imti iš kraujų ir ašarų srovių. Bet mes atsipirkome, aukodami daug savo tautos gyvybių. Kiekviena mūsų tautos auka verta tūkstančio gojų galvų prieš judėjų Dievą.

Protokolas Nr. 3

Konstitucijos svarstyklių nepastovumas, terorizmas rūmuose. Šiandienės konstitucijos svarstyklės greit apvirto, nes mes nustatėm jas netobulai tam, kad jos nuolat svyruotų ligi persitrins jų laikytojas. Gojai sprendė, kad jį, tą „laikytoją“, gana tvirtai esą nukaldinę ir vis laukė, kad štai štai galų gale svarstyklės nurims ir sulygsvarės. Bet laikytojas – valdantieji – žstoti savo atstovų, kurie kvailioja, džiaugdamiesi nieko nekontroliuojami ir neturėdami prieš nieką jokios atsakomybės. Tai daro valdžios rūmuose mūsų išgalėjęs terorizmas. negalėdami prieiti prie savo tautos, įeit į patį tautos vidurį, valdantieji jau negali susikalbėti su tautiečiais,

Žydai yra mūsų nelaimė!

įsitvirtinti prieš valdžios troškėjus. Mūsų perskirtos matomoji valdomųjų asmenų jėga ir akloji tautos jėga nustojo reikšmės, nes atskiriomis, kaip žabalas be lazdos, ir viena ir kita pusės yra bejėgės.

Valdžia ir savimeilė. Sukiršint ir paskatint valdžios geidėjus – reikalui mes prieš vienas antrą pastatėme visas jėgas, įdiegę jiems liberalinių tendencijų peprigulmingumą. Mes čia visais galimais būdais naudojome: mes apginklavome visas partijas, mes pavertėme valdžią ambicijų taikikliu. Valstybę mes pavertėm arena, kurioje plinta nelaimės... Dar truputėlį ir sujrimai, bankrotavimas pasireišk visur.

Parlamentų gargaliai, pamflėtai, naudojimosi valdžia blogiems darbams. Kiauramaišiai gargaliai pavertė į oratorių varžytynes ir administracinius susirinkimus. Drašūs žurnalistai, neceremoningi pamfletistai-šmeižikai kasdien puola administracijos personalą, galutinai versdami visas įstaigas sunykti. Ir viskas virs aukštyn kojomis žydų naudai, kai iš proto išėjusi minia pajus galią.

Ekonominė vergija, „tautos teisė“. Tautos prikaltos prie sunkaus darbo. Jas prikale neturtas dar labiau nei vergystė ar baudžiava. Iš baudžios ir vergystės žmonės šiaip ar taip galėjo atsipalaiduoti, galėjo su tomis nelaimėmis apsidirbti, bet iš vargo jie neištruks. Mes įterpėm į konstitucijas tokią teisę, kuri yra mūsų visos tos taip vadinamos „tautos teisės“ gali būti tik idėjoje; bet jų praktikoje niekad niekas neįgyvendins. Kas bėda proletarui, sulenktam į lanką nuo sunkaus darbo, kad plepiai gauna teisę plepėti, žurnalistai teisę rašyti visokius niekus kartu su darbu, jei proletariatas neturi gero iš konstitucijos, gal tik tuos mažus trupinėlius, kuriuos mes jiems mėtome nuo savo stalo už tai, kad jie (proletarai) savo balsus atiduoda mūsų reikalams, už mūsų kandidatus, mūsų agentus?

Respublikos teisė vargšui neturčiui – karti pašai, ironija, nes kasdieninis vargas ir prakaitas neduoda jam tos teisės; antraip, atima jam garantiją nuolatiniam ir teisingam uždarniui ir stato jį į priklausomybę nuo savininkų arba draugų streikų.

Kumštis ir aristokratija. Mūsų vadovaujama liaudis naikina aristokratiją, kuri yra tos liaudies tikroji užstojėja, gynėja ir maitintoja, nes aristokratija, siekdama sau naudos, dirba ir visos tautos gerovei. Panaikinus aristokratiją, liaudis tampa kumščio pavergta ir prispausta; ji tuokart noroms nenoroms turi nusugyvenusių padaužų jai uždėtą jungą vilkti.

Masonų-žydų armija. Štai tuokart mes turime pasirodyti neva tų darbininkų, tos liaudies gelbėtojų nuo varžymo ir priespaudos ir pasiūlyti jiems stot į mūsų eiles, į mūsų socialistų, anarchistų, komunistų kariuomenę, kuriems mes, žydai, visados padėjome ir padėsime. Visą tą darbą laimina ir derina, neva skelbdami visam pasauliui solidarumą, mūsų pramanytoji socialinė masonėrija. Aristokratija, kuri naudojosi darbo žmonių prakaitu buvo suinteresuota, kad darbininkai būtų sotūs ir tvirti.

Gojų išsigimimas. Mes kaip tik antraip norėtumėm, t. y. trokštumėm, kad gojai išsigimtų. Mūsų valdžia – chroniškas darbininkų kiršinimas ir jų silpnumas, nes jie šiuo atveju atsiduoda mūsų valiai, o savo valdžioje jie neraz nei jėgų, nei energijos mums, žydams, pasipriešinti.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Badas ir kapitalo teisė. Badas sudaro kapitalo darbininkams varžyti, tikriausiai negu duodavo tokią pat teisę aristokratijai caro valdžia. Vargu ir iš jo kylančią neapykantą mes sukiršiname minias ir jos rankomis nušluojame tuos, kurie mums kliudo.

Minia ir „pasaulio valdytojo“ karūnavimas. Kai ateis laikas mūsų Pasaulio Valdytojui karūnuoti, tai tos pačios rankos (nekaltų darbininkų) pašalins galinčią pakelę pasimaišyti kliūtį.

Pagrindinis būsimųjų masonų mokyklų programos dalykas. Gojai atrato galvoti be mūsų geriausių mokslo patarimų. Todėl jie nemato būtino reikalo sutvirtėti. Juk, kai ateis mūsų karaliavimo dienos, mes būsime nebeperkalbami ir reikalausime štai ko: kad pradedamosiuose mokyklose būtų dėstoma vienintelis mokslo dalykas pirmoje eilėje – žmogaus gyvenimo, socialinės buities santvarka, nes ji reikalauja ir reikalaus darbo padalinimo ir, žinoma, žmonių suskirstymo į klases ir luomus. Būtinai turi visi žinoti, kad lygybės pasauly negali būti, kad negali vienodai atsakyti prieš įstatymą tas, kuris savo elgesiu kompromituoja visą visuomenę ir tas, kuris tesirūpina vien tik savo garbe.

Socialinės santvarkos mokslo paslaptis. Tikrasis socialinės santvarkos mokslas, kurio paslapčių gojai niekuomet nežinos, parodytų visiems, kad vieta ir darbas turi išlikti tam tikrame rate, kad nepasireikštų žmonių kančių šaltinių, jei nesusiderintų auklėjimas su darbu. Eidamos tą mokslą, tautos ims noriai klausyti žydų valdžios ir jų sudarytos valstybės formos. Šiandieną mūsų duota mokslui kryptis, mums ji naudą eina. Tauta akiai tikinti spaudos žodžiu, dėl savo tamsumo, arba dėl to, kad mes tos tautos nariams galvas apsuksom, pyksta ir puola visus visuomenės sluoksnius, kuriuos tik jiniai laiko aukštesnius už save, nes nesupranta kiekvieno visuomenės sluoksnio reikšmės.

Visuotinė ekonominė krizė. Tokia neapykanta dar labiau padidėjo kylant visuotinei ekonominei krizei, kuri sustabdo biržų darbą ir pramonės klestėjimą. Visais prieinamais mums keliais, augsui padedant, kuris visas mūsų rankose, padarius visuotinę ekonominę krizę, mes išmesim į gatves ištisas darbininkų minias vieną gražią dieną Europos kraštuose. Tos minios apsilaižydamos puls lieti kraują tų, kuriems jos per savo nežinojimą pavydi nuo jaunų dienų ir kieno turtus joms bus leista tada grobstyti.

„Mūsų“ nelies. Mūsų žydų, jie nelies, nes jų puolimo momentas bus mums žinomas ir mes būsime savuosius jau puikiai nuo minios puolimo aapdraudę.

Masonėrijos despotizmas – proto viešpatavimas. Mes įtikinome, kad progresas atvesias visus į proto viešpatavimą. Mūsų despotizmas toks ir bus, nes jisai mokės įvairiais žiaurumais numalšinti visas suirutes, neramumus, išnaikinti liberalizmą iš visų valdžios ir draugijų įstaigų.

Masonėrijos vadų netekimas ir „didžioji“ prancūzų revoliucija. Kai tauta mato, kad jai laisvės vardan yra daroma įvairių nusileidimų ir palengvinimų, ji įsivaizduoja, kad jiniai esanti valdytoja ir griebia valdžią. Bet žinoma, kaip ir kiekvienas tamsuolis, susitinka daug

Žydai yra mūsų nelaimė!

sunkumų; tada ima ieškoti vadų nesusiprasdama ir atiduodama nusižemindama savo įgaliojimus mums. Atsiminkite prancūzų revoliuciją, kuriai mes davėme „didžiosios revoliucijos“ vardą: jos veikimo paslaptys mums gerai žinomos, nes ji visa – mūsų rankų darbas. Nuo to laiko mes vedame tautas iš vieno nepasisekimo į kitą, kad jos nuo mūsų atsisakytų naudai to **Didžiojo Siono kraujo Despoto, kurį mes ruošiame pasauliui.** Šiandien mes, kaipo tarptautinė jėga, nenugalimi, nes puolant vieniems, mus palaiko kitos valstybės. Neišsakomas gojų tautų akiplėšiškumas, šliaužiančių prieš jėgą, neapkentimas laisvos tvarkos nemėgimas, kantrumas prieš drąsų despotizmą – šit kas ruošia dirvą mūsų nepriklausomybei.

Nuo šių dienų prezidentų ir premjerų diktatorių jie kenčia; ir todėl už todėl už nedaug jie sutiktų nuimti galvas dvidešimčiai karalių.

Slaptųjų masonų agentų vaidmuo. Kuo išsiaiškinti tokį reiškinį, tokį žmonių masių nenuoseklumą ir pažiūrą į įvykius? Šis reiškinys apaiškinamas tuo, kad tie diktatoriai šnibžda žmonėms per savo agentus, esą valdžia savo blogais darbais kenkianti aukštiems tikslams – siekti tautų gerovės, jų tarptautinės brolybės, solidarumo ir lygybės. Žinoma, jiems nesako, kad toks tautų susijungimas turėsias atsitikti tik žydams valdant ir žydų valstybėje.

Ir štai žmonės teisia teisinguosius ir teisina kaltuosius, vis labiau įsitikindami, kad jie gali kalbėti viską, ką tik nori. Todėl žmonės griaua viską kas gera ir kelia suirutes kiekviename žingsnyje.

Laisvė. Žodį „laisvė“ žmonių draugijos stato prieš kiekvieną valdžią, net dievišką ir igimtą. Štai kodėl mes įsiviešpatavę turėsime tą žodį „laisvė“ išbraukt iš žmonijos žodyno, kaipo gyvuliškos jėgos principą, jėgos verčiančios minias į plėšriuosius žvėris. Teisybė, žvėrys suminga sau kraujo prisigėrę, ir tuo metu juos lengvai galima geležiniais pančiais surakinti; užnert jiems ant kaklo grandines; bet jei jiems neduoda kraujo pripusti, jie nemiega ir pykstasi.

Protokolas Nr. 4

Respublikos stadijos. Kiekviena respublika praeina keletą stadijų, arba laipsnių. Pirmoji stadija yra pirmųjų respublikos dienų dūkimas, blaškimasi į dešinę ir kairę, antroji demagogijoje, iš kurios gimsta anarchija, vedanti būtinai į despotizmą, bet jau nepripažįstanti jokių įstatymų į viešą, bet todėl atsakingą despotizmą. Toliau visa tai pereina į bykokį slaptos mūsų organizacijos despotizmą. O tokia slapta organizacija veikia neceremoningai, prisidengdama skraiste nuo žmonių akių, stovėdama už įvairių agentų nugaros, kurių pakeitimas ne tik nekenkia, bet padeda slaptajai jėgai iš tų pačių žmonių pinigų atlyginti saviesiems ilgai tarnavusiems ištikimiems agentams.

Viešoji masonėrija. Kas ir kaip gali sutramdyti nematomąją jėgą? O mūsų ta nematomoji jėga tokia. Viešoji masonėrija yra gera tos jėgos ir jos tikslų užuodanga. Bet tos jėgos veikimo planas net pati jos būklė, kad ir kai kuriems masonams, nekalbant jau apie paprastuosius žmonelius, bus niekadose nežinomi.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Laisvė ir tikėjimas. Bet laisvė galėtų būti nekenksminga ir išbūti valstybėje nekliudoma žmonių gerovei, jei jinai išeitų iš Dievo principų žmonijos brolybei, lygybei, kuriai prieštarauja patys pasaulio kūrimo įstatymai. Tokiame tikėjime žmonės būtų valdomi parapijos galvų ir kitų dvasios ganytojų, klausydami Dievo paskyrimo čia, žemėje. Štai kodėl mums svarbu išplėsti iš žmonių širdžių tikėjimą, išrauti gojams iš proto patį Dievybės pradą ir vietoj jo įterpti aritmetinius išrokavimus ir medžiaginius patogumus.

Tarptautinė prekybos ir pramonės konkurencija, spekuliacijos vaidmuo. Kad gojų protai nespėtų galvoti ir viską pastebėti, reikia juos atitraukti į pramonę ir prekybą. Tuo būdu visos tautos ims ieškotis sau patogumų, ir kovoje dėl jų nepastebės savo bendrojo priešo. Bet tam reikalui, kad laisvė visiškai suardytų ir sužlugdytų gojų draugijas, reikia pramonę spekuliacija paremti; šis daiktas reikalingas tam, kad pramonė, atitrukta nuo žemės, neišliktų kieno rankose ir pereitų į spekuliaciją, t. y. į žydų sluoksnius.

Aukso kultas. Įtempta kova dėl viršenybės, ekonominio gyvenimo audros sudarys ir sudarė jau, puolusias dvasioje, atšalusias ir beširdes draugijas. Tos draugijos turės pilną antipatiją į aukštąją politiką ir religiją. Jų vadų bus tik išrokavimas, apčiuopiamoji nauda, t. y. auksas, kurį jie ims iš tikrųjų garbinti dėl tų medžiaginių malonumų, kokių auksas gali duoti... Tada tik ne tarnauti gėriui, net ne dėl turtingumo, bet dėl vieni vieną privilegijuotų iš neapykantos žemosios gojų klasės eis paskui mus prieš mūsų konkurentus, versdami šalin gojų inteligentų valdžią.

Protokolas Nr. 5

Sustiprintos valdymo centralizacijos įvedimas. Kokią administratyvinę valdymo formą galima duoti draugijoms, kuriose papirkinėjimai įėję į madą, kur turtai pasiekiami tik vikriais siurprizais negražiais būdais, kur viešpatauja išdykimas, kur dorovė tik grasomomis priemonėmis ir kietais įstatymais tepalaikoma, bet ne laisvai priimtais principais, kur tautos ir religijos jausmai užtikrinti kosmopolitinių įsitikinimų? Mes sudarysim tvirtą valdymo centraliaciją, kad tuo metu visas visuomenės jėgas paimtumėm į savo rankas. Mes mechaniškai sureguliuosim visus politinio gyvenimo veiksmus savo valdinių naujais įstatymais. Tie įstatymai pamažės atėminės visus palengvinimus ir laisves, kurie buvo gojų duoti ir mūsų viešpatija pasireikš tokiu praktiniu despotizmu, kad jinai galės visadfos ir kiekvienoje vietoje numalšinti sukylančius ir protestuojančius gojus.

Mums sakys, kad tas despotizmas, apie kurį aš kalbu, negalės sutikti su tuolaikiniu progresu. Bet aš jums įrodysiu antraip.

Kaip masonai valdžią užgriebs? Tais laikais, kai gojai žiūrėjo į viešpataujančius, kaip į dievo valios valdymą, gojai kaip avinėliai klausė visavaldžių carų. Bet nuo to laiko, kai mes įsteigėm jiems mintį apie savąias teises, tada jie pradėjo laikyti viešpataujančius asmenis paprastais mariais padarais. Patepimas dieviškumu nukrito carams nuo galvų žmonių akyse, o kai mes atėmėm žmonėm Dievo tikėjimą, tai valdžios galė buvo išmesta į gatvę kaipo minios nuosavybė ir mūsų paimta.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Be to, mokant valdyti minias ir asmenis gudriai sudaryta teorija ir gražiomis kalbomis, bendro gyvenimo taisyklėmis ir visokiais kitais vikrumais, apie kuriuos gojai kiek ko neišmano, priguli taip pat mūsų administracinio proto specialybių, to proto, kuris išauklėtas analizu patyrimu, smulkiais sumetimais. Ir šiuo atveju mes neturime sopernikų. Vieni jėzuitai su mumis galėtų šiuo atveju lygintis. Bet mes juos mokėjome diskredituoti nesąmoningos minios akyse kaipo viešą organizaciją, patys būdami su slapta, palikusiu patamsy organizacija.beje, ar ne vis tiek pasauliui, kas bus jo valdytojas ar katalikybės galva arba mūsų siono kraujo Caras; o mums, išrinktajai tautai, kaip tik čia ne vistiek yra.

Kodėl valstybės su valstybėmis nesutaria? Laikiniai su mumis galėtų susilyginti pasauliė gojų koalicija. Bet šiuo atžvilgio mes esame ramūs, nes jie jau per daug tarpusavy susipešę. Mes priešpriešomis pastatėme asmeninius ir tautinius gojų interesus, tikėjimo ir padermių neapykantą, kurią mes išpestėjome jų širdyse per dvidešimt amžių. Per tai nė viena valstybė nesusilauks nė iš niekur pagalbos savo ištiestai rankai, nes kiekvienas turi galvoti, kad ėjimas prieš mus, žydus, nenaudingas jam pačiam. Mes per daug galingi, sumumis tenka skaitytis. Net nedidelės privatinės sutarties valstybės negali daryti, kad mes slaptai, tą sutartį joms darant ten nedalyvautumėm.

Žydų išrinkimas. Mums pranašų pasakyta, kad mes esą paties Dievo išrinkti visą žemę valdyti. Dievas apdovanojo mus genijum, kad mes galėtumėm savo tikslą pasiekti. Jei būtų genijus priešingoje pusėje, jis dar galėtų kovoti su mumis, bet gojus tokio genijaus nevertas.

Auksas – valstybės mechnizmo variklis. Juk gojų genijus ir pavėluotų. Visi valstybių mechnizmo ratai sukasi variklio varomi, kuris yra mūsų rankose, o tas variklis – auksas. Supratingų mūsų galvočių politinės ekonomijos mokslas seniai rodo kapitelio viršų.

Monopolija prekyboje ir pramonėje. K ad kapitalas nevaržomai galėtų veikti, turi būti prekybos ir pramonės monopolija laisva; tas jau yra nematomos rankos daroma visose pasaulio dalyse. Tokia laisvė duoda pramonininkams politinės jėgos, o per tai bus suveržti žmonės. Šiandien svarbiau nuginkluoti tautas, negu jas vesti į karą, svarbiau naudotis jų užsidegusiais geiduliais, nes jie eina mums į naudą, negu imti juos kiršinti.

Kritikos reikšmė. Svarbiausias uždavinys yra susilpninti visuotiną proto kritiką, atpratinti gojus protauti, kad jie nesipriešintų, nukreipti proto jėgas šaudytis nieko nereiškančiais gražiais žodžiais. Visais laikais tautos, ir atskiri asmenys suprasdavo žodį vietoja darbo, nes jie pasitenkina išorine forma, retai kada pastebėdami ar įvykęs, ar ne, tas žodžio prižadas. Todėl mes įsteigsime rodomasias įstaigas, kurių nariai savo gražiomis kalbomis įrodinės savo geruosius darbus progresui.

Mes savinamės visų partijų, įvairių krypčių liberalinę fizionomiją ir apginkluojame ja savo oratorius, kurie tiek kalbėtų, kad galų gale privestų žmones prie pailsimo nuo kalbų, ligi nusigrėžimo nuo oratorių.

Kaip paimti į savo rankas visuomenės nuomonę? Kad mes galėtumėm paimti visuomenės (visuotinąją) numonę į savo rankas reikia tą visuomenę suniekinti, jai kelius sumaišyti, reikia siundyti iš įvairių pusių priešingas nuomones ir tą darbą varyti ligi tol, kol

Žydai yra mūsų nelaimė!

pagaliau gojai susipainios labirinyje ir pasakys, kad esą geriausia neturėt jokios politikos klausimams, kurių plačiąjai visuomenei neskirta žinoti, nes juos nežino tiksliai tas, kas vadovauja visuomenei. Tai pirmoji paslaptis.

Antroji paslaptis, reikalinga, sėkmingam valdymui yra padidinti žmonių vargus, blogus įpročius, gašlumą, bendrojo gyvenimo taisykles, kad tuo būdu šitokiame chaose niekas negalėtų orientuotis ir dėl to žmonės nebesuprastų vienas antro tas būdas mums padės dar ir todėl, kad pasėti nesutarimai visose partijose perskirs ir suskaldys visas kolektyvines jėgas, kurios nenorėtų mums dar nulenkinti galvų, kiekvieną asmens iniciatyvą nuslopinti, galinčią bent kiek kenkti mūsų darbui.

Asmens iniciatyvos reikšmė. Nėra pavojingesnio daigto, kaip asmens iniciatyva; jei jinai geniali, ji galėtų padaryti daugiau, negu ką galėtų padaryti milijonai žmonių, tarp kurių mes jau įveisėm nesantaiką. Mums reikia nukreipti gojų draugijų auklėjimą taip, kad prieš kiekvieną darbą, kur reikia iniciatyvos jie norom nenorom nuleistų bejėgias rankas. Įtempimas, einas dėl laisvės dalo jėgas, susitikdamas su kito laisve, ir čia iškyla doros nupuolimas, nepasisekimai, vilties netekimas.

Antvaldė. Visu tuo mes taip pailsinsim gojus, kad priversim juos sutikti su internacionaline valdžia, galinčia be jokių ceremonijų sučiupti į save visas valstybių jėgas ir sudaryti pasaulinę Antvaldę. Vietoj šios dienos valdytojų mes pasodinsime baime, kuri vadinsis antvaldės administracija. Jos rankos bus išskėtos į visas puses kaip kokios replės; tokia milžiniška organizacija tikrai pavergtų visas tautas.

Protokolas Nr. 6

Monopolijos; „gojų turtai“ nyks. Greit mes sujusim steigti didelas monopolijas – milžiniškus turtų sandėlius, nuo kurių pareis net didžiausi gojų turtai ir jie dings draug su valstybės kreditukitą dieną tuoj po politinės katastrofos.

Čia esantieji ponai ekonomistai įvertinkitwe šios kombinacijos reikšmę!...

Visokiais būdais mums reikia savo antvaldės veikimą iškelti viešumon, visiems gojams vizduojant ją beva užtarytoja ir atlygintoja visiems mums laisvai pasidavusiems kvailiems gojams.

Žemių atėmimas iš aristokratijos. Gojų aristokratija kaipo politinė jėga baigiasi: su ja mes galime nebesiskaityti; bet kaipo teritorinė valdytoja ji mums kenksminga tuo, kad gali savo gyvenimo šaltiniais savarankiška būti. Todėl mums reikia žūt-būt atimti iš jos žemes. Šiem būdui geriausias būdas – žemės mokesčių didinimas, kad jisai prasiskolintų. Tuo būdu pablogės žemės ūkis. Iš prigimimo nemokėdami tenkintis mažu, gojų aristokratai, be abejojimo, greit prasišvilps.

Prekyba, pramonė ir spekuliacija. Tuo pačiu metu reikia remti prekybą, pramonę ir ypač spekuliaciją, kurios vaidmuo didžiausias yra.; jeigu nebūtų spekuliacijos, pramonė didintų privatus kapitalus ir padėtų žemdirbystei kilti, atleisdama žemę nuo žemės bankų skolų. Reikia, kad pramonė iščiulptų iš žemės žmonių taip turtus, taip turtus ir per spekuliaciją

Žydai yra mūsų nelaimė!

perduotų į mūsų rankas rankas visus pasaulio pinigus ir tuo pačiu išmestų viusus gojus į proletareiato eiles. Tada gojai nusilenks mums, kad tik gautų šiokią tokią pragyvenimo teisę.

Prabanga. Gojų pramonei išardyti mes leidžiame į pagalbą spekuliacijai prabanga, t.y. niekniekių mylėjimą. Jau prabangoj šiendie gojai yra paskendę.

Uždarbio pakėlimas ir reikalingiausių daiktų pabrangimas. Pakeliame uždarbį, kuris vistiek jokios naudos neduoda darbininkams, nes kartu mes pabranginame reikalingiausias prekes, neva dėl žemės ir ūkio našumo sumažėjimo. Be to mes sumaniai ir gudriai suardome gamybos šaltinius, pripratindami darbininkus prie anarchijos ir girtuokliavimo ir griebiamės visų galimų priemonių atimti žemę iš visų gojų inteligentų.

Slaptoji visų ekonominių teorijų prasmė. Kad tikroji daiktų prasmė nebūtų gojams žinoma pirm laiko, mes ją pridengiame neva noru tarnauti žmonėms ir aukštiems ekonomikos principams dėl kurių varo propagandą mūsų ekonominės teotijos.

Protokolas Nr 7

Apsiginklavimo tikslas. Ginklavimosi paprotys, policijos didėjimas – tai vis svarbiausi augščiau nurodytų planų papildymai. Reikia pasiekti tai, kad be mūsų visose valstybėse būtų tik proletariato minios, keletas mums atsidavusių misionierių, policija ir kareiviai.

Bruzdėjimai, kivirčiai ir nesantaika pasaulyje. Visoje Europoje, o jos padedami ir kituose žemynuose, mes turime sukurstyti bruzdėjimus, kivirčius ir nesantaiką. Tai laiduos dvigubą naudą: pirmiausia priversime mus gerbti visas šalis, puikiai žinančias, kad panorėję galime sukelti sumaištį arba įvesti tvarką. Visos šios šalys yra įpratusios prie mūsų spaudimo; antra, pasinaudoję intrigomis, supainiosime per politiką, ekonomines sutartis ar išsiskolinimų išipareigojimus mūsų nutiestas gijas į valstybių kabinetus. Kad tai pasiektume, mums reikia vedant derybas ir organizuojant susitarimus apsiginkluoti didele gudrybe ir landumu, bet ten, kur reikalinga „oficiali kalba“, laikysimės priešingos taktikos ir atrodysime garbingi ir sukalbami. Gojų liaudis ir vyriausybė, kuriuos mes išmokėme matyti tik paradinę mūsų pusę, priims mus kaip geradarius ir žmonių giminės gelbėtojus.

Gojų pasipriešinimo karams ir visuotiniam karui sutramdymas. Į kiekvieną pasipriešinimą turime sugebėti atsakyti karu drauge su kaimynėmis tos šalies, kuri išdrįs mums pasipriešinti. Jei tie kaimynai sugalvotų kolektyviai stoti prieš mus, tuomet turime duoti atkirtį visuotiniu karu.

Paslaptis – politikos sėkmė. Svarbiausias politikos pasisekimas glūdi paslapyje, kokių priemonių ji imasi: žodis neturi atitikti diplomato veiksmų.

Spauda ir visuomenės nuomonė. Savo plačiai sumanyto plano, kuris artėja prie išsvajotos pabaigos, naudai mes turime prievartauti gojų vyriausybes neva padedami visuomenės nuomonės, kurią slapta formuojame „didžiosios valdžios“ – spaudos padedami. Jei atmesime nereikšmingas ir nevertas dėmesio išimtis, - ji jau visa yra mūsų rankose.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Protokolas Nr 8

Dviprasmis naudojimasis juridinėmis teisėmis. Mes turime užsitikrinti visus ginklus, kuriuos priešininkai galėtų panaudoti prieš mus. Subtiliausiuose teisės žodyno posakiuose ir riktuose turime ieškoti pasiteisinimo tais atvejais, jei tektų priimti sprendimus, kurie iš pirmo žvilgsnio galėtų atrodyti nepaprastai drąšūs ir neteisingi. Šiuos nutarimus reikia suformuluoti tokiais posakiais, kurie panašėtų į aukščiausio lygmens teises ir dorovines taisykles.

Masonų valdymo bendradarbiai. Mūsų valdymas turi būti apsuptas visų civilizacijos, kurioje jam teks veikti, jėgų: publicistų, teisininkų praktikų, administratorių, diplomatų ir galiausiai žmonių, kurie paruošti ypatingo švietimo metodo mūsų ypatingose mokyklose.

Ypatingos mokyklos ir virššvietinis auklėjimas. Tie žmonės žinos visas socialinės buities paslaptis, jie mokės visas kalbas, sudarytas iš politinių raidžių ir žodžių; jie bus supažindinti su visa žmogaus prigimties nematomąja puse, su visomis jausmų stygomis, kuriomis jiems reikės išmokti groti. Tos stygos – tai gojų proto sandara, jų tendencijos, trūkumai, ydos ir savybės, klasių ir luomų ypatumai. Aišku, genialūs mūsų valdžios bendradarbiai, apie kuriuos čia kalbu, bus paimti ne iš gojų, nes šie yra įpratę administracinį darbą atlikti nemąstant apie jo tikslus, negalvojant apie jo reikalingumą. Gojų administratoriai pasirašo popierius jų neskaite, tarnauja dėl naudos arba dėl garbės troškimo.

Ekonomistai ir milijonieriai. Mes savo vyriausybę apsupsimė ištisu ekonomistų pasauliu. Štai kodėl ekonomikos mokslai yra svarbiausias mūsų dėstymo dalykas. Mus sups ištisa bankininkų plejada, pramonininkai, kapitalistai, o svarbiausia – milijonieriai, nes iš esmės viską spręs skaičiai.

Kam pavesti atsakingus postus vyriausybėje. Mes tuos postus pavesime asmenims, kurių praeitis ir charakteris toks, jog tarp jų ir liaudies yra praraja. Tai tokie žmonės, kurie, nepaklausę mūsų nurodymų, turėtų laukti arba teismo, arba tremties. Visos šios priemonės būtinos tam, kad žmonės iki paskutinio atokvėpio gintų mūsų interesus.

Protokolas Nr 9

Masonų principų pritaikymas perauklėjant liaudį. Taikydami mūsų principus, atkreipkite dėmesį į charakterį tautos, kurios šalyje lankysitės ir veiksite; bendras ir vienodas jų pritaikymas, ankstyvas tautos perauklėjimas pagal mūsų būdą bus nesėkmingas. Atsargiai jį taikydami pamatysite, kad nepraėjus ir dešimtmečiui labiausiai užsispyręs charakteris pasikeis ir mes turėsime naują tautą greta mums jau priklaususių gojų.

Antisemitizmo reikšmė.

Masonų slaptažodis. Liberaliojo mūsų masoniškojo pabrolio žodžius „laisvė, lygybė ir brolybė“ išgalėję tuojau mes pakeisime juos idėja: „laisvės teisė, lygybės pareiga, brolybės idealas“ – sakykime mes ir... paimsime jautį už ragų. Esmėje mes nušlavėm jau visokią valdymą, ir išaukštiname savąjį; šandie, jei dar kokios nors valstybės kelia protestus prieš mus, tai tik taip sau, dėl mūsų nuožiūros ir įsakymo nes jų antisemitizmas mums reikalingas valdyti mūsų žemesniesiems broliams. Neaiškinsiu to, nes jau ne kartą šia tema kalbėta.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Masonijos diktatūra. Iš tikrųjų mums nėra jokių kliūčių. Mūsų antvaldė yra tokiose sąlygose, kuriose tą antvaldę paprastai diktatūra vadina. Aš tikrai galiu sakyti, kad šandie mes įstatymų leidėjai, mes teisiame ir smerkiame, karstome ir dovanojame bausmes, mes, būdami visų savo armijų vadovybė, sėdime valdžios žirge. Mūsų rankse nesulaikoma savimeilė, didelis troškulys, negailestingas kerštas, pikta neapykanta. Iš mūsų eina visus bauginąs teroras. Mums tarnauja visų nuomonių, visų doktrinų žmonės: monarchijų restauruotojai, demagogai, socialistai, komunistai ir visokiausi utopistai svajokliai. Mes visus pasikinkėme į darbą. Kiekvienas toks tipas griaužia į savo pusės paskutinius valdžios liekanas, stengiasi suardyti valstybėse esamą tvarką. Tuo ardomu veikimu visos valstybės nukankintos. Jos trokšta ramumo, pasiruošusios dėl taikos viską paaukoti, bet mes neduosime taikos joms tol, kol jos viešai pripažins mūsų tarptautinę Viršvaldę ir nusižemins jai.

Žmonės ims raudoti, kad reikalinga socialinius klausimus tarptautinio susitarimo keliu rišti. Išsiskaitydamos partijomis atidavė visus krikščionis mums į nagus, nes vesti pavydulingai kovai reikalingi pinigai, o jie visi mūsų kišenėse.

„Regės“ ir „aklosios“ gojų valstybinių jėgų suskaldymas. Mes galėtumėm bijotis gojų reginčios jėgos – valdančiųjų susijungimo prieš mus su akląja – liaudies jėga. Bet mes padarėme viską ir užkirotme tokiai galimybei kelią: tarp vienos ir kitos tų jėgų yra mūsų pastatyta neperlipama siena. Ta siena yra teroras, visais atvejais taikomas į gojus. Tuo būdu akloji siena (liaudis) ir lieka mūsų pusėje ir mes, tik mes būsime jos vaduotojais ir, žinoma, pakreipsim ją žydų tikslams siekti.

Valdžios bendradarbiavimas su žmonėmis (su liaudimi). Kad aklio ranka negalėtų atsipalaiduoti iš mūsų vadovybės kats nuo karto turime būti neva ankštojo draugystė su liaudimi jei ne asmeniškai, tai per visų ištikimiausius mūsų brolius. Kai mus pripažins kaip valdžią, tai mes su žmonėmis kalbėsime asmeniškai prekyvietėse, miestų aikštėse ir mokysime juos politikos taip, kaip mums reikės.

Liberališka savivalė. Iš ūmo be laiko nenorėdami panaikinti gojų įstaigų mes jas tik palietėm sumania ranka ir pgrobėm į savo nagus aparato rankeną ir mechanizmą. Tos rankenos buvo labai ištikimai ir sąžiningai saugomos, o mes visą tą tvarką pakeitėm liberalistine netvarkinga savivalė. Mes palietėm jurisdikciją, rinkimų tvarką, spaudą, asmens laisvę ir ypač svarbu švietimą ir auklėjimą, kaip kertinius laisvosios žmonių būties akmenis.

Klaidingos teorijos. Mes apkvailiname, apkvaišiname ir ištvirkdėme gojų jaunimą blogu auklėjimu savomis, tik mums vieniems žinomomis klaidingomis teorijomis.

Įstatymų aiškinimas. Valstybėse veikiančius įstatymus, nekeisdami jų iš esmės, bet tik iškraipydami juos kitokiais aiškinimais, mes savo pusėn pakreipėme. Ir būna iš to gerų rezultatų. Tie rezultatai atvirkščiais aiškinimais užmaskavo įstatymus, o paskui visiškai uždengė juos nuo valdžios akių. Ir tuo būdu susipainiojo įstatymų leidyba.

Jūs manote, kad prieš mus sukils kas su ginklu rankose, jeigu supras mūsų šunybes. Bet tam reikalui mes turime vakaruose tokią terorizuojančią priemonę, kad ir narsuoliams išvydus plaukai atsistotų: tam reikalui požemėmis angos bus pravedžiotos visose valstybių (tautų)

Žydai yra mūsų nelaimė!

sostinėse, iš kur jie bus sudraskyti ir išnešioti su visomis savo organizacijomis ir šalių dokumentais.

Protokolas Nr. 10

„**Išvirkščioji politikos pusė**“. Šiandie pakartosiu, kas pirmiau buvo kalbėta ir prašau jus atsiminti, kad gojų valdžios ir tautos politikoje tenkinamasi tuo, kad išvirkščiai parodyta. Iš kurgi jiems visas paslaptis žinoti, jei jų valdytojams rūpi tik linksmintis? Mūsų politikams labai svarbu žinoti šią smulkmeną – ji mums padės pereinant svarstyti valdžios suskaldymo, žodžio laisvės, spaudos, tikėjimo draugijų (asociacijų) teisės, lygybės prieš įstatymus, neliečiamybės, buto, mokesčių, (slaptųjų mokesčių idėja), atvirkščios įstatymų galios tvirtumo klaismu.

Visi tie klausimai tokie, kurių stačiai ir atvirai žmonėms nereikia niekadoms minėti. Tais atvejais, kai reikia juos liesti reikia jų neįvardinti, bet vien tik skelbti be jokio aiškinimo, jog neva šios dienos teisės principus mes pripažįstame. To nutylėjimo reikšmė yra ta, kad neįvardytas principas garantuoja mums veikimo laisvę išmesti taip vieną, taip kitą iš jų būtinai.

„**Niekšybės genialumas**“. Monės ypatingai myli ir gerbia politinės galios genijus ir į visus prievartos darbus atsako: „bjauru tai, bjauru, bet drąsu“... „Juokai, bet padaryk tu man taip gudriai“.

Mes manome, kad pavyks visas tautas pritraukti prie darbo dėti naują pamatą trobesiui, kurį mes projektuojame. Štai kodėl mums pirmiau galvon reikia įsigyti ir garantuoti tą, stačiai sakant, nešabašinę dvasios narsą ir galią, kuri mūsų veikėjų kely įveiks visas mums kliūtis į tikslą.

Ką žada masoniškas valstybių perversmas? Įvykdę valstybių perversmą mes pasakysim tada tautoms: „viskas ėjo baisiai blogai, visi prisikentėjome. Mes sutriuškinome ir pašalinome jūsų kančių priežastis: tautas, sienas, pinigų įvairumą. Žinoma, jūs esate laisvi mus kaltinti, bet ar toks kaltinimas būtų teisingas, jei jis būtų jūsų patvirtintas anksčiau, nei išbandysite tai, ką mes jums duosim!... Tada jibe, tie gojai, mus išaukštins ir ant rankų ims nešioti visi išvien džiūgaudami ir vildamiesi. Balsavimas, kurį mes padarėme savo įsiviešpatavimo ginklu, pripratins prie savęs net paprastų paprasčiausių žmonijos narių, kurie bedarydami susirinkimus ir nutarimus, atitarnavę savo tarnybą šį kartą, suvaidins savo paskutinįjį vaidmenį, panorėdamu susipažinti su mumis arčiau be jokio apgalvojimo.

Visuotinis balsavimas. šiuo atveju mums reikia varyti visus balsuoti neskaitant nei amžiaus nei cenzo, kad tuo būdu gimtų didžiumos absoliutizmas, kurio negalima pasiekti iš inteligentinių cenzuotų (apšviestų) klasių... Tuo būdu, prijunkius visus daug apie savo asmens reikšmę manyti mes paminsim gojų šeimos reikšmę ir jos auklėjimo branginimą, padarysime, kad gojuose nebeatsirastų individualinių protų, kuriems mūsų vadovaujama minie neduos nei išlysti nei išsirtarti - minia įprato prie mūsų, mokančių jai už klausymą ir pritarimą. Tuo būdu mes sudarysim tokią aklą galvą, kuri niekadoms negalės niekur pasisukti iš vietos sujudėti be mūsų agentų žinios, kurie užims buvusių gojų lyderių vietas.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Masonerijos lyderiai. Liaudis pasiduos tam mūsų režimui todėl, nes žinos, kad nuo tų lyderių (vadų) pareis geresnis uždarbis ir visokios kitokios meilės.

Genialus masonerijos vadas. Planas jau turi paruoštas išeiti iš vienos galvos, dėl to, kad jo nesulipdytum, jei daug protų jį imtūsi dirbti. Todėl mes galime žinot veikimo planą, bet tik jo nesvarstytkad nepagaidintumėm ano genialumo, jo sudėtingųjų dalių ryšio, praktinės kiekvieno punkto galios. Jei spręst ir keisti tokį darbą balsavimu, tai tuos planus būtų galima tik pagaidinti, nenusimanant kiekvieno jų punkto reikšmėms reikia, kad mūsų planai būtų galingi ir tikslingai sugalvoti, todėl mums nereikia mesti genialaus savo vardo miniai, ar kokiai nors draugijai svarstyti.

Tie planai tuo tarpu neapvers aukštyn kojomis esamų įstaigų – jie tik pakeis jų ekonomiką ir per tai visą jų eigos kombinaciją, kuri savaime ims eiti mūsų planuose nurodytais keliais.

Įstaigos ir jų funkcijos. Įvairiais vardais visuose kraštuose yra beveik vienas ir tas pats: atstovybė, ministerijos, senatas, valstybės taryba, įstatymų leidimo ir jų vykdymo korpusai. Man netenka aiškinti jums tų įstaigų savitarpinių santykių, nes tatai gerai jums žinoma. Atsiminkite, kad kiekviena tokia įstaiga atlieka vieną, kurį svarbų valstybei darbą. Be to prašau jus įsidėmėti, kad žodį “svarbus” taikau ne į įstaigą, bet į darbą, vadinasi ne įstaigos svarbios, bet jų funkcijos, jų dirbamas darbas. Įstaigos pasidalino tarp savęs visas valdymo sritis (darbus, funkcijas): administravimo, įstatymų leidimo, įstatymų vykdymo. Todėl jos veikia valstybės organizme kaip organai žmogaus kūne. Jei pagadinsime vieną kurią dalį valstybės organizme, valstybė susirgs kaip žmogaus kūnas ir mirs.

Liberalizmo nuodai. Įleidus į valstybės organizmą liberalizmo nuodų tuoj visa jos politinė kompleksija pakinta. Ir šandie valstybės jau susirgo mirties ligomis – kraujo sublogėjimu, lieka laukti jų agonijos (mirties) galo.

Konstitucija – partijų rietenų mokykla; respublikų gadynė, prezidentai – masonerijos kūriniai. Iš liberalizmo gimė konstitucinės valstybės konstitucija, kaip gerai jums žinoma, yra ne kas kita, kaip rietenų, nesantaikos, ginčų, nesutarimų, bergždžių politinių agitacijų, partinių tendencijų mokykla – žodžiu sakant - mokykla viso to, kas suparalyzuos valstybės veikimą. Tribūna geriau už spaudą nuteisė valdytojus nieko nedarytiir nieko nesistengti, ir todėl jie patapo nereikalingiatliekami, už tai jie ir buvo vietomis nuversti. Tuo būdu atėjo respublikų gadynė. Ir tada mes valdytojo vietoje pastatėme valdytojo burbulą, karikatūrą – prezidentą, paimtą iš minios, iš mūsų kūrinių tarpo, iš savo vergų. Čia buvo minia, kurią mes pakišome po gojų monėmis, arba, geriau sakant, po gojų tautomis.

Prezidento atsakomybė. Netrukus mes uždėsim prezidentui atsakomybę. Tada mes žinosim dėl ko turės atsakyti mūsų bebalsis kūrinys. Tai mums svarbu. Visur bus tik nusiminimas, jeigu neberas kas prezidentu apsiimtų būti. Tas nusiminimas galitina deorganizuos (suardys) šalį.

Žydai yra mūsų nelaimė!

“Panama”. Parlamento atstovai ir prezidento vaidmuo. Kad iš mūsų plano būtų naudos, reikia rinkti tokius prezidentus, kurie turi praeitį kokį nors dar nežinomą tamsų darbą padarę, kokią norint “panamą”; tada jie bus ištikimiausi žydų reikalų gynėjai, bijodami, kad jų paslapties niekas viešumos neiškeltų. Matai, kiekvienas gaivalas, pasiekęs aukštą vietą, norėdamas išlaikyti sau privilegiją, galimybę ir garbę, surišta su prezidento ar ministro vardu, norės drąsesniems įtikti.

Parlamentas (seimas) dengs, gins, rinks prezidentus, bet iš jo atimsim įstatymų leidimo, jų keitimo teisę, nes teisę mes atiduosim atitinkamam prezidentui, savo rankų lėlei. Žinoma, tada prezidento valdžia taps taikiniu įvairiems puolimams, bet mes prezidentui duosime apsigynimo teisę, kreiptis į žmones, t.y. į tą aklą tarną, į minios daugumą. Be to mes duosim prezidentui teisę karo padėčiai skelbti. Šią teisę mes motyvuosim tuo, kad prezidentas, kaip visos šalies armijos šefas, turės turėti tą armiją savo žinioje, reikalui esant ginti naują respublikos konstituciją, nes ją ginti yra jo kaip atsakingo konstitucijos atstovo pareiga.

Masonerija – įstatymų leidimo jėga. Suprantama, tokiose sąlygose šventyklos raktas bus mūsų rankose ir niekas kitas, kaip tik mes, negalės įstatymų leidimui vadovauti.

Naujoji respublikos konstitucija. Kas svarbu, mes atimsim parlamentui, įvesdami naują respublikos konstituciją, paklausimų (referendumų) teisę valdžios darbų reikalu, neva dėl politinės paslapties. Taip pat naują konstituciją mes sumažinsime ligi minimumo atstovų skaičių ir tuo būdu tiek pat sumažės politinė aitra ir politikavimo troškulys. Jei jie pripažins tą minimumą, tai mes visai anuliuosime tai žmonių didžiūmos padedami. Nuo prezidento pareis seimo ir senato pirmininkų ir vicepirmininkų skyrimas. Vietoj nuolatinų parlamento sesijų tegalės parlamentas rinktis tik vieną kartą per kelis mėnesius. Be to, prezidentas, kaip vykdomosios valdžios pirmininkas, turės teisę paleist ir sušaukt parlamentą ir paleidus pratęsti kiek tinkamas laiką ligi naujo parlamento surinkimo. bet kad viso to pasekmės, iš esmės, mums nekristų dėl prezidento atsakomybės mūsų planams, mes privalėsime duoti ministrams ir kitiems aplink prezidentą esantiems aukštiems administracijos valdininkams mintį apeiti jo (prezidento) visokiais būdais ir keliais, kad jie, tie ministrai ir valdininkai, bet ne prezidentas įkliūtų... šį vaidmenį mes ypač rekomenduojame leisti suvaidinti senatui, valstybės tarybai arba ministrų kabinetui, bet ne atskiriems asmenims.

Prezidentas ims, mūsų verčiamas aiškinti tuos esamus įstatymus visokiais būdais, kuriuos iš tikrųjų galima kaip kas nori aiškinti, be to jis juos pradės anuliuoti (naikinti), kai tik mes nurodysim, jei tik reikės. Taip pat jis turės teisę siūlyti laikinus įstatymus ir naują valstybės konstituciją, motyvuodamas, taip vienu, taip ir kitu atveju valstybės gerove.

Perėjimas į masonų monarchizmą. Tokiomis oriemonėmis mes gausime progą pamaži išnaikinti visa tai, kas pradžioje rūpinantis mums savo teisę atgauti buvo kelią pastojęs. Mes būsime priversti į valstybės konstituciją įterpti visa tai, kas neaiškiai padės pamatą mūsų, žydų, būsimajai konstitucijai, kai ateis laikas.

“Pasaulio caro” paskelbimo valanda. Mūsų monarcho pripažinimas gali būti atliktas ir ankščiau nei konstitucijas panaikins: to pripažinimo valanda išmuš kai tautos, suiručių išvargintos ir dėl mūsų priežasties netekusios gerų valdytojų, sušuks: pašalinkit juos ir duokit mum vieną pasaulio carą, kuris sujungtų mus ir panaikintų peštynes, sienas, tikėjimą,

Žydai yra mūsų nelaimė!

valstybės reikalus, kuris duotų mum taiką ir ramybę, kurių mes nesuaukėme iš savo valdytojų ir atstovų.

Ligų užkrėtimas ir kitokie masonų nuodai. Bet jūs patys žinote - kad žmonės žydams pasiduotų reikia be atokvėpio drumsti visuose kraštuose tautų santykius ir kiršinti valstybes, kad visos pailstų nuo nesutarimo, kivirčų, kovų, neapykantos ir net nuo kankinimų, bado, užkrečiamų ligų, vargų, kad gojai nebematytų kitokios išeities, kaip tik atsiduoti mūsų pinigų valdžiai. Jei mes duotumėm tautoms atsikvėpti, tai mums, žydams, "aukso amžius" vargu ar kada beateitų.

Protokolas Nr. 11

Valstybės taryba bus kaip ir mūsų monarcho valdžios palaikytoja: taryba bus tik įstatymų leidėjų korpuso rodomasis įrankis, bus kaip ir komitetas valdytojo įstatymams ir įsakymams redaguoti.

Naujosios konstitucijos programa. Šit naujoji ruošiamo konstitucijos programa. Mes leisime įstatymus ir darysime teismus: 1) įstatimdavybės korpusas neva prisidės, 2) prezidentuo įsakymai neva bus visuotini nutarimai, neva spręs senatas, ministerijos, 3) jei ateis patogus momentas padarysime valstybinį perversmą.

Kai kurios tokio perversmo smulkmenos. Patyrinėkime tų kombinacijų smuklmenas, kuriomis mums belieka įvykdyti perversmas ir valstybių mašinų ėjimo supartalizavimas. Tos kombinacijos yra laisvė, draugijų teisė, sąžinės laisvė, rinkimų pagrindas ir daug ko kito, kas turės išnykti iš žmonijos repertuaro (turto) arba turės būt iš pat pašaknų kitaip pakeista tuojau kitą dieną naują konstituciją paskelbus.

Tik tada mums bus galima apskelbti visus savo nutarimus, nes paskiau kiekvienas ryškesnis pakeitimas bus pavojingas. Ir štai kodėl: jei tas pakeitimas iš karto bus per daug aštrus, tai galėtų nepasisiekti, nes galėtų gojai išsigąst, reikės ilgainiui duoti šiokių tokių palengvinimų jiems. O visa tai labai kenks mūsų naujai valdžiai įsitvirtinti. Tas kenksminga naujai žydų konstitucijai. Mums reikia tuoj ją paskelbus, kol tautos dar bus nenurimusios dėl įvykusio perversmo, kad visi gojai būtų terorizuojami ir kad tuo būdu jie suprastų, jog mes galingi ir tvirti, jog mes niekur su jais nesiskaitysime ir troškimų nepaisysimebet, bet dar gniaušime visur, kur tik papuls, kiekvieną, kad nė išsižioti negalėtų. Mes jokių būdu jų nebeįsileisime į savo valdžią... tada jie iš baimės užsidengs akis ir lauks, kas iš to išeis.

Gojai – avinai. Gojai – avinų būrys ir mes jiems vilkai. Ar jūs žinote, kas dedasi su aviniais, kai į avidę įlenda vilkas? Gojai užsidengs akis dar ir todėl. Kad mes jiems neva prižadėsime gražinti visas atimtas laisves pasaulio priešus nugalėjus ir sutramdžius visas partijas.

Slaptoji masonerija ir jos vedančiųjų ložės. Kuriems galams mes išgalvojome ir įkalėme gojams į galvas visą tą politiką, neva davę jiems progą išsigilinti į jos paslaptis? Todėl, kad pasiektumėm tą, ko negalima pasiekti išblaškytai žydų tautai tiesiuoju keliu. Todėl mums

Žydai yra mūsų nelaimė!

teko susiorganizuoti ir sudaryti slaptą masoneriją, kurios nežino ir neužuodžia mūsų gyvuliai gojai, įtraukti į išvirkštinę masonų ložių armiją., kad tuo būdu nukreiptumėm visų kitų gojų akis nuo savo slaptųjų darbų.

Izraėlitų dievas leido mums, savo išrinktajai tautai, išsimėtyti po platųjį pasaulį. Ir šičia, nors kitiems atrodytų, kad mums tikrai esą pavojinga, buvo ir yra visa mūsų jėga, kuri dabar padarė mus viso pasaulio viešpačiais. Mums dabar nebedaug lieka padirbėti, turint prieš akis jau padėtą pamatą.

Protokolas Nr. 12

Kaip masonai žodį „laisvė“ aiškina? Su spauda mesšit ką padarysime. Koks dabar yra spaudos vaidmuo? Ji tarnauja karšties pavydams, tik mums naudingiems, arba kelia egoistinių partijų rietenas. Ji yra tuščia neteisinga melagė, dauguma žmonių to visai nesupranta. Mes ją, tą spaudą savo laikraščiais apžergsim ir pažabosim. Tą patį darome ir su kitokios rūšies spauda, nes kokia prasmė mums vengti spaudos puolimų, jei mes kartais virstame taikikliu kokiai brošiūrai ar knygoms. Mes paversime šandie brangiai atsieinantį žodžio produktą į savo valstybės pelno šaltinį. Mes ją apdėsime įpatingais mokesčiais ir garantijos indėliais steigiantiems spaudos organų įstaigas arba spaustuves; steigėjai turės garantuoti mūsų valdžiai, kad niekas spaudoje žydu nepulsias. Jei kas pultų per spaudą mus, mes tokius be gailės bausime. Tokios priemonės, pavyzdžiui, pašto ženklai, piniginės garantijos ir nuolatinės pabaudos, duos didžiausio pelno sioniškai valdžiai. Teisybė, partijų laikraščiai galėtų nepagailėti pinigų, bet mes tuojau uždrausime mus puolančius laikraščius leisti iš anksto. Visi, kas lies mūsų neklystančios valdžios vainiką, bus kuo smarkiausiai nubausti. Priežastis laikraščiams sutrukdyti – kam jis drumščias ir kiršinąs be faktų ir pagrindo žmonių protus. Prašau jus įsidėmėti, kad tarpe mus puolančių laikraščių bus tyčia ir mūsų leidžiami laikraščiai, bet tie musiškiai laikraščiai puls tik tuos punktus, sakykime, įstatymų, kurie iš anksto bus mūsų nuspręsti pakeisti.

Spaudos kontrolė. Joks spausdintas lapelis nepasieks plačiosios visuomenės mūsų nepakontroliuotas. Taip ir dabar jau mūsų daroma: juk visos naujausios žinios yra gaunamos per kelias agentūras, į kurias naujienos sueina iš visų pasaulio kraštų.

Agentūros korespondencija. Tos agentūros bus tada jau mūsų žinioje ir jos teskelbs tik tą, ką mes joms liepsime. Jei dabar mes mokėjome pavergti gojų draugijų protus tiek, kad jos beveik visos žiūri į pasaulio įvykius pro aprūkytus stiklus tų akinių, kuriais mes jiems nosis apžirgdėme. Jei šandie mums jokioj valstybėj nebėra jokių užtvarų, kurios neleistų mums prieiti prie taip vadinamo gojų kvailumo, įlyst į valstybių paslaptis, tai kas bebus tada, kaimes tapsime iš tikųjų pasaulio valdovais savojo pasaulio caro asmenyje! Grįžkim į spaudos ateitį. Kiekvienas asmuo, norįs ką nors leisti, ar būti knyginku ar spaustuvinku, turės iš savo amato gauti tam tikrą diplomą, kuris, keik prasikaltus, tuojau bus atimtas.

Kaip masonai pažangą supranta? Tokios nesmagioms pareigoms eiti minties ginklas virto auklėjamąja priemone mūsų valdžios rankose, kuri jau nebeleis žmonių minioms klaidžioti klaidume ir svajonėse apie progreso gerumą. Juk visi žinome, kad toks šmeklu

Žydai yra mūsų nelaimė!

gerumas – tiesusis kelias į kvailius svajojimus, iš kurių gimė anarchistiniai santukiai tarp tautos ir valdžios ir davė mintį visokios rūšies emansipacijoms be jokios tvarkos.

Visi taip vadinamieji liberalai yra anarchistai, jei ne veikimo, tai minties. Kiekvienas jų vejasi laisvės šmėklą, visados įpuldamas į sauvalią, t.y. į protesto anarchiją dėl protesto.

Dar apie laikraščius. Lieskime dar laikraščius. Mes mes juos apdėsime, kaip ir visą spaudą, markių rinkliava, nuo lapo ir mokesčiais, o knygas, turinčias mažiau kaip 30 puslapių – du kart tiek. Mes jas įrašusim į brošiūrų rūšį, kasd, iš vienos pusės, tuo būdu sumažėtų žurnalų skaičius, o iš kitos ta priemonė privers rašytojus rašyti tokius ilgus veikalus, kad juos mažai kas skaitys dėl brangumo. Tai, ką mes patys leisime saviems tikslams siekti, bus griebte griebiami skaityti. Mokesčiai nustums visus nuo literatūros, o bausmės privers literatorius mūsų klausyti. Jei atsiras norinčiųjų prieš mus rašyti, tai neatsiras norinčiųjų veikalams spausdinti. Pirmu negu priėmus į spaudą kokį veikalą, leidėjas arba spaustuvininkas turės ateiti valdžios prašyti tam tikro leidimo. Tuo būdu jau mes iš anksto žinosime mums ruošiamas pinkles ir laiku užbėgsim tokiai temai už akių.

Literatūra ir žurnalistika – dvi svarbiausios auklėjamosios jėgos – štai kodėl mūsų vyriausybė taps daugumos žurnalų bei laikraščių savininke. Tuo būdu bus neutralizuota privatinės spaudos žalinga įtaka ir įgijama didelė įtaka į protus... jei mes leisime leisti dešimtį žurnalų, tai patys leisime drisdešimtis ir t.t. Bet tos machinacijos neturi pajusti publika. Todėl mūsų leidžiami laikraščiai bus įvairūs iš pažiūros, nevienodi nuomonėmis ir kryptimis, kad geriau jais gojai pasitikėtų ir liptų prie jų, kaip musės prie išrūgų. Neįtardami nieko bloga visi mūsų priešininkai, kurie stačia galva pateks į mūsų pelėkautus bus sutramdyti.

Pirmojo eilės stovės oficialojo pobūdžio organai. Jie visados saugos mūsų interesus, ir todėl jų įtaka palyginti bus menka. Antrojo eilės stovės oficijozai, kurie trauks į šiltas vietas, kuriems visviena kas bebūtų, būtų jiems patiems šilta. Trečiojo mes statysime savo opoziciją, kuri bent viename mūsų organe bus mums neva priešinga. Mūsų tikrieji priešininkai sieloje priims tą neva opoziciją savąja ir atidengę mums savo kortas.

Visi mūsų laikraščiai bus skirtingų kryptių: aristokratų, respublikonų, revoliucionierių socialistų, net anarchistų, kol, žinoma, gyvuos konstitucija. Tie laikraščiai tarsi kaip koks Indijos dievukas „Višnu“, turės šimtus rankų, kurios grabinės, liedsamos kaip plaka visuomenės nuomonės pulsas. Kai pulsas pagreitės, tai tada tos rankos pakreips nuomonę į mūsų tikslo pusę, nes susierzinęs objektas nebegalės šaltai galvoti ir lengvai pasiduos svetimam įstaigai. Tie kvailiai, kurie neva mąstys, kad neva jų lagerio laikraščio nuomonės kartojasi, kartos patys nejučiomis tik mūsų vieno nuomonę, arba tą, kuri mums naudinga. Įsivaizduodami sau seka savo perijios organą, jie ims remt ir ginti tą vėliavą, kurią mes tiems iškelsim.

Kad šisaidarbas mums pasisektų turime ypač gerai jį organizuoti, savo laikraščių policijos padedami. Centralinio spaudos skyriaus vardu mes darysime literatūrinius susirinkimus, kuriose mūsų agentai duos nejučiomis paroli ir atitinkamus ženklus. Sprendžiant ir prieštaraujant paviršutinai mūsų darbui, neliečiant jo pačios esencijos, mūsų organai šaudys tuščiais šoviniais į oficialiuosius mūsų laikraščius tik tam, kad viskas eitų apkaišinus gojus, vien žydų naudai.

Mūsų tokie puolimai iš tokių neva priešingų mums laikraščių bus dar ir todėl svarbūs, kad pavergtieji gojai bus tikri turį visišką žodžio laisvę, o mūsų agentams ta proga duos įrankį

Žydai yra mūsų nelaimė!

tvirtinti, kad prieš žydus einą laikraščiai niekus tauškia, nes jie negali rasti tikrų priežasčių iš esmės nuneigti mūsų įsakymus.

Tokie visuomenės nepastebimi, bet teisingi būdai visų sėkmingiausiai pakreips į žydų pusę visuomenės nuomonę ir pasitikėjimą mūsų valdžia. Todėl mes, kiek matysime reikiant, tiek kiršinsim arba raminsim protus politikos klausimuose tam, kad įtikinti arba sumušti savo priešus. Tam reikalui spausdinsim arba teisybę arba melą, tikrus davinius arba jų neigimą ir atsižvelgiant į tai, gerai ar blogai jie priimti, patys visad atsargiai apsidairinėsim, kad niekur neapsiriktumėm... Mes tikrai nugalėsime savo priešus, nes jeigu jie nebeturės savo spaudos, kur jie galėtų ligi galui išsireikšti, bus suvaržyti. Mums tuokart nebeteks jų „ligi dugno“ griauti... Savo paleistuosius bandymo akmenis į trečiąją mūsų spaudos nišą, reikalui esant mes energingai oficijoje juos atmušime.

Masoniškas solidarumas šių laikų spaudoje. Jau šandien nors kad ir prancūzų žurnalistokos formose yra išgalėjęs masoniškas solidarumas parolyje: visi spaudos organai susijungę tarpusavy profesine paslaptimi; nelyginant kaip tie angūrai, nė vienas jos narys neišduos savo žinių paslapties, jei kartą nėra nutarta jų viešumon kelti. Joks žurnalistas neišdrįs parduoti tokios paslapties, nes visi jie yra leidžiami prie literatūros darbo tik todėl, kad jų praeitis yra kuo nors begėdišku pasižymėjusi, turi kokią nors nešvarią žaizdą. Tokios žaizdos už paslapties išdavimą tuojau tokiems viešai išskelbtos. Kol tos žaizdos yra nedaugelio paslaptis, žurnalisto garbė traukia šalies didžiumos nuomonę – paskui jį eina, seka su džiaugsmu.

„Visuomeninių“ reikalavimų kėlimas provincijoje. Visa mūsų viltis provincijoje, sodžiuose ir miesteliuose. Provincijoje mums reikia sukelti tuos pasiryžimus ir skundus, su kuriais mes visados galėtumėm pulti sostinę, išduodami vėl tuos provincijos neklaužadas pačiai sostinei numalšinti. Aišku, kad visų tų machinacijų versmė bus mūsų versmė. Mums reikia, kad kartais, kol mes dar neturime visos valdžios, sostinės būtų apsuptos provincijos liaudies nuomonėmis, t.y. didžiumos, mūsų agentų sukiršintos. Mums reikia, kad sostinėms psichologiniu momentu netektų spręsti įvykusio fakto jau vien tik dėl to, kad tas faktas provincijos didžiumos priimtas.

Naujo režimo neklaidingumas. Kai mes pajusime, kad naujasai režimas (kieta žydų valdžia) jau sutvirtėjęs ir linksta į mūsų galutinį viešpatavimą, tada mes nebegalėsime leisti, kad spauda būtų nesąžininga apšaukta; reikia, kad visi manytų, jog naujasis režimas taip visus patenkines ir kad net suokalbiamis vietos nebelikę... Suokalbių pasireiškimai turi pasilikti jų aukų ir atsiktinių liudytojų žinioje, ir tiek.

Protokolas Nr. 13

Kasdieninės duono reikalas. Kasdieninės duonos reikalas verčia gojus tylėt ir būti mūsų ištikimais liokajais. Paimti mūsų spaudai platinti iš jų tarp agentai spręš ir aiškins mūsų įsakymų tas dalis, kurios nepatogu mums skelbti betarpiškai oficialiose dokumentuose. O mes, tuo laiku, kai visi garsiai spręš, imsime ir padarysime tai, kas mums reikalinga ir naudinga, ir visa tai pateiksime žmonėms jau kaip įvykusius faktus. Niekas neišdrįs reikalauti to, kas kartą jau nutarta, juoba tai bus padaryta neva kaip ir pagerimas... O čia tuo

Žydai yra mūsų nelaimė!

tarpu spauda nukreips mintis į naujus klausimus (mes juk išmokėme žmones naujovių ieškoti). Tokius naujus klausimus puls spręsti tie besmegeniai, likimo vykdytojai, kurie ligšiol nesupranta nieko apie tai, ką patys svarsto. Politikos klausimai niekam kitam neprieinami, kaip tik tiems, kurie jau daug amžių yra politiką varę.

Čia jūs pamatysite, kad lenkdami visuomenės nuomonę, mes tik lengviname savo mechanizmo veikimą ir jūs galite pastebėti, kad ne viekimams, mes žodžiams mūsų išleistiems vienu ar kitu klausimu mes kaip ir ieškome patvirtinimo. Mes nuolat skelbiame, kad vadovaujamės visose savo priemonėse viltimi, sujungta su įsitikinumu visuotiniam gėriui patarnauti.

Pramonės klausimai. Kad atitrauktumėm per daug neramius žmones nuo politikos klausimų sprendimo, mes dabar duodame neva naujų jos klausimų pramonės klausimus. Šioj srity tegu sau gojai siunta. Masės sutinka nieko nedirbti, ilsėtis ir nesirūpinti politikos darbu (prie to mes juos jau pripratino). Todėl padedami tų miegalių mes kovojame su gojų valdžiomis, tamsuoliams nurodydami tą naują, neva išganingą politikos kryptį.

Liaudžiai pasilinksminimų namai. Kad gojai patys ko nors nesuprastų iš mūsų paslapties, mes juos dar atitrauksim ir suinteresuosim pasilinksminimais, žaidimais, monais, geidulių sukėlimu, liausdies namais... Greit mes imsime per spaudą siūlyti konkursus menui, sportui ir kitam. Tuo susidomėję gojai visai nusišalins nuo klausimų, dėl kurių su jais mums tektų kovoti. Vis labiau atprasdami savarankiškai galvoti, žmonės ims kaip vienas su mumis kalbėtis, nes tik mes vieni jiems pasiūlysim naujų minties krypsnių ... žinoma, per tokius asmenis, su kuriais niekas nepamanys, kad mes esame su jais solidaringi.

Teisybė viena. Liberalistiniai utopistai bus galutinai savo giesmelę atgiedoję, kai mūsų pažvalgą pripažins. Lig šiol jie mums ištikimai tarnauja ir yra reikalingi. Todėl mums dar reikės kreipti protus į visokius faktinių teorijų sumanymus. Į naujų ir neva pažangių teorijų: juk mes sėkmingai progresu apšukam besmegenes galvas, ir nėra gojų tarpe proto, kuris pamatytų, kad šis žodis slepia savy nukrypimą visais atvejais nuo teisybės visais atvejais, kur nėra liečiama medžiaginių išradimų, nes teisybė viena, ir čia nėra progresui vietos. Progresas, kaip klaidinga idėja, tik temdo teisybę, kad niekas nežinotų, kaip tik mes vieni, tie išrinktieji, jos saugotojai.

Didžiosios problemos. Mums įsigalėjus mūsų oratoriai ims aiškinti didžias problemas, kurios sujudintų žmoniją tam, kad galų gale išvargusi jinai mūsų valdžiai pasiduotų. Kas tada beįtars, kad visos problemos tebuvę išgalvotos žydų politiniams tikslams, kurių niekas nesuprato per daug amžių.

Protokolas Nr. 14

Ateities religija. Kai mes įsikaraliausim, tada nebenorėsime, kad būtų kita religija, kaip tik mūsų vienu, su kuria mūsų likimas surištas mūsų išrinkimu ir kuriuo tas pats likimas sujungtas su pasaulio likimu. Todėl mes turime sugriauti visus tikėjimus. Jei iš to kils ateities atėjusiai (bedieviai), tai bus kaip ir pereinamasis laipsnis ir mums niekuo nepakenks, bet bus

Žydai yra mūsų nelaimė!

pavyzdys toms kartoms, kurios klausys mūsų pamokslų apie Maziešiaus religiją, kuri savo apmąstyta sistema padeda žydams visas tautas pavergti. Čia mes pabrauksime ir mistinę jos teisybę, kuria, mes sakysime, esanti pagrįsta visa jos mistinė jėga.

Baudžiava ateityje. Tada kiekviena proga messkelbsime straipsnius, kur lyginsim savo geriausią valdymą su buvusiomis gojų valdžiomis. Mes to pasieksime savo naudai. Gojų valdžios klaidas mes kuo aiškiausiai, neperdėdami, kelsime aikštėn. Mes gojų valdžią taip apšmeišime, kad tuo šmeižtu visi pasibjaurėtų, ir tuokart visos tautos ims manyti, kad geriausia gyventi varge, baudžiovos jungą vilkti. Neneuadingos tautai ir valsstybei valdymo permainos, kurias darė ir daro mūsų kiršinami gojai, kai knisomės po gojų rūmais, atspyks gojų tautaoms ir jos sutiks mielai viską kęsti, kad tik daugiau pergyventų suiručių ir nesutikimų nebematytų. Mes ypač pabrauksime istorines gojų valdžių klaidas, tiek amžių valdžiusias žmoniją ir nemiokėjusias nieko gero žmonėms duoti, nepastebėdamos, kad visoki projektai tik blogino, bet ne gerino visuomenės santykius, kuriais remiasi žmonių gyvenimas.

Visa mūsų principų ir priemonių jėga bus ta, kad kaip tik mes išryškinsime ir iškelsime kaip ryškų kontrastą suirusios senos visuomenės gyvenimo tvarkos.

Niekas nežino ateities religijos paslapčių. Mūsų filosofai spręs visus gojų tikėjimo trūkumus, bet niekas niekad nespręs mūsų tikybos taip, kaip jinai iš tikrųjų yra, nes jos paslapčių niekas tikrai nesužinos. Tik mes vieni težinosime, tie tiktai, kurie neišdrįsime tos paslapties svetimiems išduoti.

Pornografija ir spaudintasai žodis ateityje. Taip vadinamuose pirmenybės kraštuose mes paskleisime kvailos, bjaurios, šlykščios literatūros. Kei mes paimsim valdžią kuri laiką ją dar padidinsim ir pabjaurinsim, kad jinai vaizdžiau pieštų programinių kalbų kontrastą; taip prabils mūsų aukštumos... Mūsų išmintingi vyrai, išauklėti gojams valdyti, ruoš ir skelbs tokias kalbas, projektus, užrašus, straipsnius, kuriais mes apsuksime gojams protus ir pakreipsime mums tarnauti.

Protokolas Nr. 15

Pasaulio perversmas. Kai mes galitina išgalėsime per valstybių perversmus, kurie įvyks vieną kurią mūsų skirtą dieną, kai jau niekas savo valdžiomis nebetikės (o lig tol praeis dar apščiai laiko; gal ir visas šimtmetis), tuokart mes pasistengsime, kad prieš mus niekas nebedrįstų suokalbių daryti. Kas eis prieš mus, tuos visus mielaširdingai iškarstysime.

Mirties bausmė. Kiekviena nauja kokios nors slaptos draugijos įstaiga bus taip pat mirties bausme grasinama. O tos įstaigos, kurios šiandie yra, mums geriausiai žinomos; jos mums tarnauja ir tarnaus. O nusikaltusius tų draugijų narius mes apiplėšę išsiūsime į tolimas nuo Europos žemes.

Būsimasai gojų – masonų likimas. Taip pat mes pasiелgsim ir su tais gojais iš masonų tarpo, kurie per daug žino ir išmano, kuriems mes bausmę dovanosime bijos ir drebės, kad neišsiųstumėm. Mes išleisim įstatymą, kuriuo visi buvę slaptų draugijų nariai bus išvyti iš

Žydai yra mūsų nelaimė!

Europos, kaipo iš mūsų valdžios centro. Mūsų valdžios sprendimai bus galutiniai ir be jokių apeliacijų.

Valdžios mistingumas. Gojų draugijose, kuriose mes įleidome tiek giliai nesantaikos ir protestantizmo šaknis, galima padaryti tvarką tik žiauriomis priemonėmis, kurios įrodytų valdžios nenusileidimą ir griežtumą. Juk ko žiūrėt į aukas, krintančias dėl būsimosios žydų gerovės. Gerovę pasiekti (nors ir aukomis) yra kiekvienos valdžios, kuri supranta, kad ne vien privilegijos, bet ir darbas ją remia, pareiga. Svarbiausia – reikia, kad būtų tvirta ir visų gerbiama valdžios galybė. Galybė yra tik tada, kai valdžia niekam nenusileidžia. Tokia valdžia savyje turės neliečiamybės žymę, kilusią iš mistinio principo, iš žydų dievo dosnumo. **Toks buvo pirmiau rusų monarchizmas – vienintelis pasauly rimtas mūsų priešas, jei neskaitytumėm Papos. Atsiminkime, kaip gerbė ir tebegebia Indija (ir visas pasaulis) tą jėgą (Papą). Žmonės neliečia to, kas hipnotizuoja juos savo vikrumu ir dvasios jėga.**

Masonų ložių padaugėjimas. Prieš savo viešapatavimą mes kaip tik steigsim ir dauginsim frank-masonų ložes visuose pasaulio kraštuose. Trauksime į jas vusus galinčius būti ir esančius garsius veikėjus, nes tose ložėse svarbiausia bus žinių tiekimo vieta ir įtakingiausia priemonė priešams paraližuoti.

Centrinė „išminčių“ valdyba. Visas tas masonų ložes mes suspiečiame į vieną, mums vieniems težinomą, visiems kitiems neišmanomą valdybą. Ta valdyba sudaryta iš mūsų išminčių. Ložės turės savo atstovą, kuris savimi pridengs tokią masonų paslaptinę valdybą; **Valdyba ruoš parolį ir programą.** Per tas masonų ložes mes patrauksime savon pusėn visus liberalus ir jau paskiau eisime religijos griauti. Masonerija bus marga, visų visuomenės sluoksnių ten bus (ir yra) atstovų. Slaptieji politikos žygiai mums bus žinomi ir bus tuojau jie daromi.

„Azefovščina“. Tų masonų ložių tarpe bus beveik visi internacionalo ir žydų tautinės policijos agentai, nes šios policijos tarnyba mums svarbiausia. Jie galės ne tik savo nuožiūra elgtis su neklaūžadomis, bet ir gudriai pridengti mūsų veiklą, kelti, kur reikia, skandalus, kuršinti žmones ir t.t.

Masonerija yra visų slaptųjų draugijų vadovė. Į slaptąsias draugijas paprastai stoja aferistai, karjeristai ir apskritai žmonės dažniausiai lengvabūdžiai, su kuriais nesunku susitart ir patrauks juos talkon mūsų projektuojamosios mašinos mechanizmui surengti... Jei tas draugijos pasaulininkas ims grumstis, tai reikš, kad mums buvo reikalas jį sudrumsti, nes bus reikalas suardyti per daug didelį draugijos narių solidarumą. Jei tokia dezorganizuota draugija ruoš suokalbį, tai jos priešakyje stos ne kas kitas, kaip tik vienas iš ištikimiausių mūsų tarnų. Suprantame, kad mes, ir ne kas kitas, vesime masonus, nes mes žinome kur juos vedame, žinome paskutinį bet kokio veiksmo tikslą. Gojai nieko nežino, kad ir betarpio rezultato: jie paprastai tenkinasi valandėlės išrokavimu, pakankindami savo savimeilę, nepastebėdami net ir to, kad pats, sakysime, suokalbio sugalvojimas buvęs ne jų, bet mūsų.

Viešojo pasisekimo reikšmė. Gojai skverbias į masonų ložes iš įdomumo, arba manydami per ložes iškilt į visuomenės „ragaišį“, kai kurie, kad nori viešai išreikšti savo

Žydai yra mūsų nelaimė!

neįvykdomas ir niekuo nepagrįstas svajones: jie nori susilaukti pasisekimo ir minios delnų polimo. To mes jiems negailime. Mes vėliau ir duodame jiems tą pasisekimą, kad sveiki džiaugtus iš visur einančiais pagyrimais. Per tai gojai pamažu nejučiomis pasisavina mūsų mokslą, tikrai tikėdami, kad tie mokslai neklaidingi... jūs tikrai neįsivaizduojate, kaip mokytuosius gojus galima suvaikyti ir jiems seilę varvinti, taip pat lengva jiems ūpą numušti kokia menkiausia nesėkme, kad ir, sakysime, nutraukiant delnų plovimą. Tuo būdu gojų galima patraukti į save kaip tikrą vergą... Mes nepaisome mums pasiseks ar ne, mums svarbu įvykdyti savo planus. Tuo taru gojai pasiruošę mesti visus planus, kad tik jiems asmeniškai pasisektų. Tokia jų psichologija žymiai palengvina mums darbą. Tie tigras turi avių dvasią, o jiems galvos visų vėjų pučiamos. Mes užsodiname juos ant svajonės arklio, ir jie joja arzuodami apie žmogaus individualybės prarijimą simboliniu kolektyvizmo vienetu...

Kolektyvizmas. Gojai nesuprato ir nesupras, kad šis arkliukas – didis peržengimas svarbiausio gamtos dėsnio, sudariusio nuo pasaulio įkurimo vieneta, nepanašų į kitus vienetus, t.y. individualybės dulke...

Jei mes galėjome gojus tiek apakinti, tai jau jokių įrodymų nebereikia. Tik palyginkite gojų protą su žydų protu ir pamatysite. Ta aplinkybė ir garantuoja ypačiai mums ateitį.

Aukos. Labai buvo teisingi toli matę mūsų išminčiai, kai sakė, kad rimtam tikslui pasiekti nereikia paisyti kovos būdų ir kritusių aukų skaityti... Mes neskaitėme aukų iš gojų galvijų bandos, nors ir daug savųjų taip pat paklojome. Bet užtat ir dabar mes juos taip gražiai suvarome į raga, kad jie ir tikėti netiki. Palyginti nedaug aukų iš mūsų tarpo apsaugojo mūsų tautą nuo žlugimo.

Masonų žudymas. Mirtis yra būtinas kiekvieno žmogaus galas. Geriautą galą priartinti tiems, kurie trukdo mūsų darbui, negu saviškiams, mums, šio gešefo pradininkams. Mes žudome masonus taip, kad niekas (gal tik vieni jų ložės brolijoj) to negalėtų įtarti. Visi jie miršta, jei tik mums prireikia; ir miršta neva dėl ligos. Tai žinodami, visi kiti tuo tarpu gyvi išlikę gojai masonai nedrįsta protestuoti. Tomis priemonėmis mes išplėšėme iš masonerijos pačią protesto šaknį, kad tuo būdu niekas mums kelio nepastotų. Skelbdami gojams liberalizmą mes turime tuo pačiu metu savo tautą ir savo agentus didžiausiame paklusnume.

Įstatymų ir valdžios autoitetų puolimas. Dėl mūsų šmeižto gojų įstatymai pasidarė nebesvarbūs. Įstatymams autoritetas atimtas liberalistiškais aiškinimais. Svarbiausiais politikos principiniais reikalais teismas sprendžia taip, kaip mes jam nurodome, aiškina reikalą taip, kaip mes jį nušviečiame. Ir visa tai niekieno nepastebima. Nors su teismu, administracija mes jokių santykių atseit neturime, bet ištikrųjų antraip. Taip pat mes kovojame per laikraščius, randame ir dar kitokių kovai kelių... Net senatoriai ir aukštesnioji ar aukščiausioji administracija aklaui mums ištikima. Tikrai gyvuliškas gojų protas negali analizuoti ir stebėti, tirti, juo labiau numanyti tai, į kurią pusę gali pasvirti atitinkamas klausimo pastatymas.

Iš anksto išrinkimas. Tame protavimo gabumo skirtume tarp gojų ir mūsų galime matyti išrinkimo ir žmoniškumo žymių. To žydų būdo žymės daug skiriasi nuo gyvuliškų

Žydai yra mūsų nelaimė!

gojų proto žymių. Gojai žiūri, bet nieko nemato ir nieko nenumato (gal tik medžiaginiuose daigtuose). Aišku, kad pati gamta skyrė mus vadaut ir valdyt pasauliui.

Būsimosios imperijos įstatymų trumpumas ir aiškumas. Kai ateis mūsų atviro (viešo) valdymo laikas, mes tuokart perdirbsim visus įstatymus. Mūsų įstatymai bus trumpi, aiškūs, niekieno neliečiami ir neturės jokių dviprasmių aiškinimų. Juos kiekvienas galės ir turės gerai žinoti. Svarbiausias jų bruožas – tai aukščiausiosios valdžios klausimas.

Valdžios klausimas. Tada nebebus jokių piktadarybių, nes reikės visiems atsakyti prieš aukščiausiąją mūsų valdžią.

Priemonė prieš valdžios niekinimą. Valdžios niekintojai ir einantys prieš ją bus taip žiauriai baudžiami, kad niekam nebus noro savo jėgų bandyti. Mes eksime visus administracijos veiksmus, tos administracijos, nuo kurios pareina valstybės mašinos ėjimas, nes jei joje būtų netvarka – visur tuokart pasidarytų netvarka. Visi nusikaltėliai mūsų įstatymų bus kuo smarkiausiai baudžiami ir sukilėliai žiauriausiai malšinami.

Bausmės žiaurumas. Slapstymasis, solidaringas darbas, dirbamas prieš žydus administracijos valdininkų tarpe,- visa tai tuoj išnyks po pirmosios žiauriosios bausmės. Mūsų valdžios galia tik žiauriomis bausmėmis tepalaikoma. Bus bausta už kiekvieną niekniekį dėl žydų laisvės.

Nukentėjęs, nors jisai ir nekaltas būtų, visvien kaip tas kareivis žus mūsų valdžios principo ir įstatymo naudai, nes valdžia, principas, įstatymas, neleidžia nukrypti nuo visuomenės kelio į privatinį reikalą. Tai padaryti mokės tie mūsiškiai, kurie vairuos visuomenės vežimą. Pavyzdžiui, mūsų teisėjas žinos, kad norėdami pasigirti kavališku susimylėjimu, jie peržengią teisingumo įstatymą, kuris yra paruoštas žmonėms bausti, bet ne teisėjų dvasios kokybei rodyti. Tokias veidmainingas kokybes leista rodyti privatiniam gyvenime, bet ne visuomenės dirvoje, kuri yra auklėjamasis žmogaus gyvenimo pagrindas.

Kokio amžiaus bus teisėjai? Mūsų teisėjams personalas tarnaus de daugiau kaip 55 metų amžiaus: 1) Todėl, kad seniai labiau laikosi savo senų nuomonių ir neklauso naujųjų įstatymų, 2) todėl, kad ta aplinkybė padės mums pasiekti tai, kad mes savo nuožiūra tuojaus galėtumėm savo teisėjų personalą, jei jis mums nepatiktų, pakeisti: kas norės ilgiau išlikti savo vietoje turės aklaį žydų klausyti. Apskritai savo teisėjus mes rinksimės patys iš tų tarpo, kurie gerai žinos, kad jų vaidmuo smaugti, bausti žmones ir taikyti įstatymus nusikaltimams, bet ne svajoti apie liberalizmo kėlimą, ką taip šandie gojai mėgsta.

Teismo ir valdžios liberalizmas. Teismo valdininkų kilnojimo būdas dar ir tuo bus tikęs, kad jisai suardys valdininkų solidarumo kolektyvizmą ir visus pririš prie valdžios interesų, nuo kurios ir pareis jų likimas. Jaunoji teisėjų karta bus išauklėta pažiūrose apie tokių piktadarybių neleidimą, kurios galėtų suardyt ir pabloginti nustatytus mūsų valdininkų tarpusavio santykius. Šandie gojų nusikaltėliai koketuoja su visokiais nusikaltėliais, gerai neįsivaizduodami savo darbo, nes šiandieniniai valdytojai skirdami teisėjus nesistengia įteigti jiems pareigos jausmo ir darbo supratimo, kuris iš jų reikalautinas. Kaip gyvulys išleidžia savo vaikus ėdesio ieškotis, taip ir gojai duoda savovaikams pelningas vietas, nesistengdami

Žydai yra mūsų nelaimė!

išaiškinti jiems, kaip tokia jo užimama vieta yra visiems svarbi. Iš to viso gali būti dar viena pamoka sėkmingesniam mūsų veikimui. Mes išrusime liberalizmą iš visų svarbesniųjų strateginio mūsų valdymo postų, nuo kurių pareina auklėjimas žydų gerovei kelti. Į tuos postus pateks tik tie, kurie mūsų bus išauklėti įvairiems kraštams administruoti.

Pasauliniai pinigai. Jei kas pasakysiąs, kad senų pinigų pakeitimas daug išdui kainuosiąs, pasakau, 1) kad jiems bus surasta privatinė tarnyba, o 2) pastebiu, kad mūsų, žydų, rankose bus sukaupti viso pasaulio pinigai. Todėl kam, kam, tik ne mums, ne mūsų valdžiai brangumo bijotis.

Masonerijos absoliutizmas. Mūsų absoliutizmas visais atžvilgiais bus nuoseklus, ir todėl kiekvienas mūsų galingosios valdžios sprendimas bus gerbiamas ir neprieštaraujant vykdomas. Valdžia ignoruos visus skundus, murmėjimus, nepasitenkinimus, nes bus už tai nusikaltėliai žiauriausiai baudžiami.

Kasacijos teisė. Mes panaikinsim kasacijos teisę, kuri pereis vien tik į mūsų rankas, valdančiojo žinai, nes mes negalime leisti, kad atsirastų mintis žmonėse, jog tai, kas nuspręsta, esą būtų neteisinga. Jei kas nors atsitiktų, tai mes patys kasuosime sprendimą, ir teisėjai tokiais atvejais lėks iš savo vietų ir bus taip smarkiai nubausti, kad ilgainiui tokie atsitikimai jau nebeprisikartos.

Kartoju, kad mes žinosime kiekvieną mūsų administracijos žingsnį, administracijos, kurią ir teliks sekti, kad žmonės būtų patenkinti mumus ir klausytų mūsų, kai tos avys piemens.

Būsimojo valdytojo patriarchalinis pobūdis. Mūsų valdymas bus patriarchalinio pobūdžio, t.y. mūsų valdytojas neva bus visų tėvas. Tada gojai taip susigyvens su mintimi, jog turį tėvą, kad be mūsų valdytojo paramos ir vadovavimo jie nebegalės gyventi, jei jie tik trokš gyventi taikiai ir ramiai.

Valdytojo sudievinimas. Gojai pripažins mūsų valdytojo valdžią kuo nuolankiausiai ir jie tą valdytoją sudievis, ypač kai supras, kad visi mūsų valdininkai aklai vykda jo įsakymus. Jie džiaugsis, kad mes viską suriaguoliavome jų gyvenime, kaip tatai daro išmintingi tėvai, kurie auklėja savo vaikus klausyt ir savo tie siogines pareigas eiti. Juk tautos mūsų politikos paslapyse yra amžinai nesubrendę vaikai, lygiai taip pat, kaip ir jų valdžios.

Galingesnio teisė – vienintelė teisė. Kaip patys matote, aš remiu mūsų despotizmą teise ir pareiga: teisė, kad kiekvienas eitų savo pareigą yra tiesioginis vyriausybės uždavinys, nes vyriausybė yra savo valdinių tėvas. Ji turi galingesnio teisę tam, kad naudotūsi ja kreipdama žmoniją į gamtos nustatytą tvarką – paklusnumą. Viskas pasaulį klauso, jei ne žmonių, tai aplinkybių ir vis galingesnių. Taigi, būkime mes, žydai, galingesni savo, o ne kieno nors kito gerovei. Mes turime nesusimąstydami ir be atodairos aukoti atskirus asmenis, nustatytos mūsų tvarkos ardytojus, nes pavyzdingas už blogą darbą nubaudimas yra milžiniškas auklėjimo akstinas.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Izraelio caras – pasaulio patriarchas. Kai izraėlitų caras užsimaus sau ant šventos galvos karūną, padovanotą Europos, tada jis pataps pasaulio patriarchu. Jo paaukotos aukos nebus tiek gaisongos, kiek gojų yra buvę per amžius dėl didybės manijos išžudyta, dėl tos gojų valdžių nesantaikos. Mūsų caras nuolat biendraus su žydų tauta, sakydamas jai iš tribūnų prakalbas, apie kurias ims tuojau kalbėti visas pasaulis.

Protokolas Nr. 16

Universitetų sutramdymas. Panaikindami visokias kolektyvinius jėgas ir didindami savas, mes sutramdysime pirmąjį kolektyvizmo laipsnį – universitetus, perauklėdami juos visai nauja kryptimi. Jų vyriausybės ir profesoriai bus šiam reikalui ruošiamididžiausioj paslaptį ir slaptomis mūsų išdirbtomis programomis. Kas iš jų mums nusidės, tą bausime be ceremonijos. Jie bus baisiai atsargiai skiriami ir nė kiek nepareis nuo krašto valdžios. Mes išmesim iš universiteto valstybės teisę, kaip ir viską, kas liečia politikos klausimus mokslo dalykai tebus išguldynėjami tik kelių dešimčių žmonių, skirtų ne dėl savo gabumo tik iš mūsų išrinktųjų tarpo. Universitetei neturi išleisti iš savo sienų pienburnių, kad jie bepolitikuodami mums nekenktų, apie ką (politiką) ir jų tėvai nieko neišmanė. Blogon pusėn nukreiptas didžiumos žmonių susipažinimas su politikos klausimais pridaro utopistų ir blogų valdinių. Juk ir jūs patys galite matyti, kaip yra auklėjami šioje kryptyje gojai. Mums tenka įbrukt į jų auklėjimą visa tai, kas kuo puikiausiai suardytų juose tvarką. Kai mes paimsime valdžios vadeles tai tuokart mes prašalinsime visokius nereikalingus mokslo dalykus ir padarysim iš jaunimo paklusnius mūsų vyriausybei avinėlius, mylinčius vyriausybę neva kaipo taikos ir ramumo viltį.

Klasicizmo vietoje... Kaip ir betkokiame senovės istorijos mokyme, kur daugiau blogų nei gerų pavyzdžių, mes pastatysime ateities programą. Mes išbrauksim žmonėms iš galvos visus tuos praėjusių amžių faktus., kurie mums, žydams, nemalonūs, palikdami iš jų tik tuos, kurie vaizduoja visas gojų valdžių klaidas. Praktiškojo gyvenimo mokslas, būtinąjo visuomenės sutvarkymo mokslas, žmonių santykių, kvailų egoistinių pavyzdžių mokslas stovės pirmose mūsų mokyklos programos vietose. Ta programa bus padalinta atskiromis šakomis, nieku gyvu neapibendrinant visų dalykų dėstymo. Toks klausimo statymas turi ypatingos reikšmės, nes minėtieji dalykai platina ir palaiko piktus blogus darbus. O mums to tik ir tereikia.

Auklėjimas ir žinojimas. Kiekvienas visuomenės mokslas turi būti taikomas visur, atsižvelgiant į paskyrimą ir darbą. Pripuolamieji genijai visados mokėjo ir mokės prisiskverbti į kitas mokslo šakas, bet dėl tos retos tikimybės leist į svetimas nežinėlių eiles, atimant vietas iš tokių eilinių - paskutinė kvailystė. Jūs patys žinote, kuo visa tai baigėsi gojams, kurie nenumatė tos žalingos kvailystės.

„Valdytojo galios“ reklama mokyklose. Kad valdantis asmuo tvirtai įsikibtų į savovaldinių širdį ir į jų protą, reikia dėstyti visiems žmonėms mokyklose ir turgavietėse apie valdytojo reikšmę ir darbus, apie visus jo stebūklus.

Žydai pra mūsų nelaimė!

Laisvojo mokymo atmainymas. Mes panaikinsim by kokį laisvą mokymą. Mokiniai turės teisės su giminėmis rinktis, kaip į kokį klubą, į mokslo įstaigą. Per tokius susirinkimus, šeštadieniais, mokytojai skaitys neva laisvas paskaitas žmonių santykių klausimais apie pavyzdžio dėsnius, apie represijas, gimstančias dėl nesąmoningų elgesių ir, galop, apie naujų, dar neparodytų pasaulinių teorijų filosofiją. Tas teorijas mes padėsime vietoj tikėjimo dogmato, kaipo pereinamąjį laipsnį į mūsų religiją. Baigę savo veikimo programos dėstymą dabarty ir ateity aš jums dabar perskaitysiu tų teorijų pagrindus.

Minties savarankiškumas. Žodžiu sakant, žinodami iš amžių patyrimo, kad žmonės gyvena ir vadovaujasi idėjomis, kad tos idėjos žmonių įdiegiamos auklėjant vienodai visokio amžiaus asmenis, žinoma, tik įvairiais būdais, mes padarysim ir konfiskuosim savo naudai paskutines savarankes minties prošvaistes, kurias mes jau seniai kreipiame į reikalingus mums daiktus ar idėjas.

Paveikslinis mokymas. Minties pažabojimo sistema jau veikia taip vadinamo paveikslinio mokymo sistemoje. Tas būdas, arba ta priemonė pavėrs gojus į nemažančius paklusnius gyvulius, laukiančius vaizdingumo, kad ką gyviau suprastų. Prancūzijoje vienas iš geriausių mūsų agentų, Buržua, jau paskelbė naują vaizdingojo mokymo programą.

Protokolas Nr. 17

Advokatūra. Advokatavimas daro žmones šaltus, žiaurius, užsispyrusius, beprincipius, stojančius dažniausia ant neformingos, grynai legalinės dirvos. Advokatai pripratino visus ieškoti naudos ir naudos, o atratino trokšti socialinės gerovės. Jie paskritai neatsisako jokio gynimo, teisina kaltuosius visai neteisingai, ieškodami priekabių kiekviename įstatymų kampelyje. Tuo būdu jie demoralizuoja ir paniekina teismą. Todėl mes šią advokatų profesiją įvarysim į siaurus rėmus, ir tuo būdu atiteks ji vykdomajai valdžiai. Advokatai, kaip ir teisėjai nebeturės teisės bendrauti su bylinėtojais, gaudami bylas tik iš teismo, tirdami jas tik iš pranešamųjų užrašų, ginant savo klientus tik išstardžius teisme iš paaiškėjusių faktų. Jie gaus vienodą honorarą, neatsižvelgiant į gynimo gerumą ar blogumą. Tai bus paprasti bylų pranešinėtojai teisingumo naudai prieš prokurorą, kuris kaltins: visa tai sutrumpins teismo pranešimą. Tuo būdu nusistovės sąžiningas bešalus gynimas. Tai pašalins ir ligi šiol buvę draugų papirkinejimai, jų sutikimas nuteisti taip, kad kyšio davėjui byla naudon išeitų...

Gojų dvasininkų įtaka. Gojų dvasininkus mes jau suspėjome diskredituoti, paniekinti ir diskredituodami pasunkinome jų misiją, kuri šiandien galėjų labai ir labai mums kliudyti. Kiekvieną dieną jų įtaka žmonėse mažėja.

Sąžinės laisvė. Sąžinės laisvė paskelbta dabar visur. Todėl mus tik menkai skiria nuo to momento, ligi sugrius krikščionybė; su kitais tikėjimais mes apsidirbsime dar lengviau. Bet apie tai per anksti kalbėti. Mes klierikalizmą ir klierikus taip suveršime, kad jų įtaka ne pirmyn, bet atgal ims eiti.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Popiežiaus rūmai. Kai aties laikas galutinai sugriauti katalikų tikėjimą ir sunaikinti popiežiaus rūmus ir bažnytines įstaigas, tai nematomos rankos pirštas parodys tautoms į tų rūmų pusę. Kai įsiutusi liaudis ims katalikybę griauti, mes išeisime, kaip ir jos gynėjai, kad nekiltų per daug didelio kraujo praliejimo. Tuo lapės gudrumu mes įsiskverbsime į popiežiaus rūmus ir jau nebeišeisime iš ten, kol visiškai tos vietos jėgą iščiulpsime.

Judėjų (žydų) karalius arba Patriarchas Popiežius. Judėjų karalius bus tikroju pasaulio popiežiumi, t.y. internacionalinės žydiškosios bažnyčios patriarchas.

Kovos būdai su gyvąja bažnyčia. Ligi mes perversime jaunimą į kitas laikinas tikybas, o paskiau jau į savąją, mes atvirai neliesime gyvosios bažnyčios; kovosime su ja tik kritikuodami, kad tuo būdu pasidarytų skilimas.

Būsimosios spaudos uždavinys. Apskritai mūsų spauda kels aikštės valstybės darbus, šmeiš tikėjimą, gojų nesumanumą aiškins ir kuošlykščiausiai, kad visokiais būdais būtų jie žeminami. Tai moka daryti tik mūsų (žydų) genialingoji tauta.

Policijos organizavimas. Savanorių policija. Mūsų karalystė bus dfievuko „Višnu“ apologija, nes jis, tas dievukas, yra įsamenintas žydas. Ir tuo būdu mes viską matysime be oficialios policijos pagalbos, kuri, mūsų akiai klausydama, kenkia ir kenk gojų valdžioms matyti kur ir kas valstybėje dedasi. Kaip mūsų programa rodo, vienas trečdalis mūsų valdinių sikias kitus, nes tai bus jų didžiausia pareiga, iš savanoriškos valstybės tarnybos principo. Tada nebus gėda šnipu ir pranešėju būti, bet už tokius darbus vien tik girs. Tačiau už neteislingus pranešimus bus smarkiai baudžiama, kad tvarka nesuirėtų. mūsų valdininkai bus tiek iš žemųjų, tiek iš aukštųjų visuomenės sluoksnių: knygų leidėjai, tipografai, knygininkai, prekių pardavinėtojai, darbinikai, vežikai, tarnai ir t.t. šioji beteisė, neįgaliota kaip tinkama elgtis tik liūdys ir pranešinės, o jos parodymų tikrinimas ir areštai bus žandarų korpusų ir miestų policijos atliekami, kuriuos savo keliu vėl tam tikri kontrolieriai kontroliuos. Nepranešęs ką buvo matęs ar girdėjęs politikos reikalais asmuo taip pat bus traukiamas atsakomybėn kaipo už slėpimą, jei bus įrodyta, kad jis tuo atveju bus buvęs kaltas.

Koks kagalas špionažas, toks ir visur bus špionavimas. Lygiai taip pat, kaip būtų broliai, savo atsakomybe privalo pranešinėti kagalui jo priešų darbus arba ėjimą prieš kagalą visi nežydai. Mes priversime visus gojus savo valstybėje tarnauti šnipais mūsų naudai.

Naudojimasis valdymu. Tokia šnipų organizacija panaikins valdžiai pavojų, jėgą, papirkimą. – visa, ką mes įvedėm savo patarimais, ant žmogiškų teisių teorijomis goju įpročiuose.

Tai kaipgi kitaip, jei ne tokiais kyšių, pairkinėjimų ir demoralizavimo keliais būtumėm savo tikslo pasiekę ir gojų valdžias nusmukdę. Vinas iš svarbiusių tokių kelių – tai tvarkos darymo agentai, kurie gali ir moka visur valstybei kenkdami reikšt ir plėst žmonėse savo neorus palinkimus – savimeilę, savavliavimą ir pirmon galvon – kyšių ėmimą.

Žydai pra mūsų nelaimė!

Protokolkas Nr.18

Apsaugos priemonės. Kai mums reiks turėti rimtų priemonių apsisaugoti (didžiausi nuodai valdžiai išaukštinti), mes padarysim suiručių simuliaciją arba nepasitenkinimą sukelsime savo gerais kalbėtojais. Prie tų oratorių prisiplaks prijaučiantieji. Tadames galėsime kratas daryti ir sekti tuos pačiu nusikaltėlius gojus su pagalba tų pačių mūsų bernų kitų gojų.

Sekimas suokalbių tarpe. Viešoji apsauga – valdžios žlugimas. Kadangi dauguma suokalbininkų veikia ir meilės, dėl plepėjimo, ligi iš jų pusės pasirodo koks veikimas, todėl mes jų neliesime, o tik įleisim į jų tarpą sekamuosius elementus. Reikia atminti, kad valdžios didybė nyksta, jei jinai randa dažnai darant suokalbiu prieš ją. Čia yra valdžios silpnumas arba, kas darblogiau, teisėtumas paliestas. Žūs žinote, kad mes sudaužėme viešpatavusių gojų prestižą dažnais pasikėsinimais į jų gyvybę per savo agentus, akluosius mūsų bandos avinus, kuriuos lengva keliais liberališkais žodžiais įstumt į blogus darbus, jei tik jie turėtų politišką pamušalą. Mes priversime valdytojus pripažinti savo silpnumą skelbiant atviras apsaugos priemones ir tuo sumalsime pačią valdžią.

Žydų caro apsauga. Mūsų valdytoją saugos tik paslapčiausia sargyba, nes mes neduosim net minties kam, kad kas nors galėtų prieš jį suokalbį daryti, su kuriuo jis negalėtų kovoti ir nuo kurio jis turėtų slėptis. Jei mes leistumėm tokią mintį, kaip tai darydavo ir daro gojai, tai savaime mes pasirašytumėm mirties sprendimą, jei ne jam pačiam, tai jo dinastijai artimoj ateitį. Mūsų valdytojas ne kam kitam, kaip tik žydų tautai tarnaus. Todėl saugant tą dekorumą jo valdžia bus gerbiama ir saugoma jo valdinių, ją visi dievins manydami, kad su ja surišta kiekvieno valstybės piliečio gerovė, nes nuo jos pareis visuomenės sutvarkymo tobulumas. Saugoti carą viešai, tai pripažinti jo jėgos ir organizacijos menkumą. Mūsų valdytojas žmonių minioje visados bus apsuptas kaip ir žingeidaujančių moterų ir vyrų būriu, kurie stovės nuošalyje, neva taip sau pripuolamai. Ir visa tai bus daroma slaptai, kad žmonės nesuprastų, jog čia karalius saugomas. Tai bus pavyzdys ir kitiems susilaikyt ir nesigrūsti. Jei iš žmonių kas norės perduoti prašymą, lysdami artyn per per eiles žmonių, tai pirmosios šnipų eilės turės priimti tokį prašymą ir prašytojui matant perduoti jį valdytojui – carui, kad visi žinotų, jog iš tikro prašymas neva vietą pasiekęs, jog, vadinasi, pats žydų karalius kontroliuojąs ir pasirodąs visiems geras. Valdžios garbė reikalauja, kad ji išsilaikytų ir kad žmonės galėtų sakyti: „o jei tai žinotų caras“, arba „caras tą sužinos“.

Mistiškas valdžios prestižas. Įsteigus oficialią apsaugą dingsta mistiškas valdžios prestižas. Esant tam tikram drąsumui, kiekvinas vadina tuokart save jos šeimininku; kramolininkas supranta savo jėgą ir, gavęs progos, laikia momento pasikėsinti valdžią versti... Gojams mes skelbėm ir skelbsim vieną, bet už tai galime matyti pavyzdį, prie ko juos privarė atviros apsaugos priemonės.

Areštas iš pirmo įtarimo. Mes nusikaltėlius areštuosim iš pirmo, šiek tiek pamatuoto įtarimo: negalima bijoti to, kad įtariamieji politiniai nusikaltėliai pabėgtų ir todėl reikia tokius kuo žiauriausiai pribaugti. Jei dar galima, reikia tyrinėti priežastis, kurios vertė kesintis paprastuose eiliniuose pasikesinimuose. Nėr ko, pagaliau, dovanoti asmenims, kurie užsiima

Žydai pra mūsų nelaimė!

klausimais, kuriuose niekas, kaip tik vienui viena valdžia, nieko negali suprasti. Juk ir ne visos gojų vyriausybės supranta tą tikrąją politiką.

Protokolas Nr. 19

Jei mes neleisim savarankiškai užsiimti politika, tai antraip aštrinsim visokius pranešėjimus arba peticijas, siūlydami peržiūrėti valdžiai įvairius projektus žmonių būčiai pagerinti: ta aplinka atvers mums mūsų valdinių ydas arba fantazijas. Šiuo atveju mes arba norėdami vykdysime, arba atmesime, kad tuo būdu sukvailintumėm galvojančią gojų.

Kramolas. Kramolas yra ne kas kita, kaip šuns į dramblių lojimas. Gerai organizuotai valdžiai ne iš policijos, bet iš visuomenės pusės, šuo loja į dramblių nesuprasdamas jo jėgos ir reikšmės. Tetenka tik geru pavyzdžiu išvardyti vieno ir kito reikšmę ir šunys nutils lojė ir ims jam kitą kartą suokti uodegas iš baimės.

Politiniai nusikaltimai prieš teisumą. Kad visi imtų žiūrėti blogomis akimis į politinius nusikaltimus, mes tokius politinius nusikaltėlius pasodinsime į vieną teisiamųjų suolą drauge su vagimis, plėšikais ir žmogžudžiais ir su visokiais kitokiais bjauriais ir negražius darbus dirbusiais niekšais. Tada visuomenė nebeskirs jų visų ir žiūrės į juos vienodai pasipiktindama.

Politinių nusikaltimų reklama. Mes stengsimės ir, manau, pasieksime to, ko visi gojai nepasiekė ir neišrado tokio kovos būdo kovos su kramolu. Tam reikalui per spaudą ir kalbose – netiesiogiai gudriai paruoštose istorijos ir kalbose – netiesiogiai gudriai paruoštuose istorijos vadovėliuose mes reklamavome kankinimą neva kramolininkų prisiimtą dėl visuotino gero idėjos. Toji reklama didino liberalų kontingentą ir pastatė tūkstančius gojų į mūsų gyvojo inventoriaus eiles.

Protokolas Nr. 20

Finansų programa. Šiandie mes paliesim finansų programą, kurią aš atidėjau į galą savo pranešimo, nes tas punktas yra sunkiausias ir sprendžiamasai mūsų planų punktas. Prieidamas prie jo aš suprantu, ką kalbėjau ankščiau netiesiogiai, kad mūsų reikšmės rezultatas esąs išspręstas skaitmenų klausimų. Kai mes įsiviešpatausim, mūsų monarchistinė valdžia vengs, kad pati tvirta išliktų, juntamai tvirtai apkrauti žmonės mokesčiais, neužmišdama savo tėvo ir apie kūno vaidmens. Kadangi valstybės išlaikymas atsieina nebrangiai, tai vistiek reikia tam reikalui gauti pinigų. Todėl reiki ypatingai nuodugnai šis klausimas išspręsti, kad lygsvara visur būtų.

Progresyvūs mokesčiai. Mūsų valdymas, kuriame caras turės legalinę fikciją prigulėjimo jam visko, kas yra jo valstybėje (tai yra lengvai įvesti į gyvenimą) gali įstatymų keliu kokių tik norima sumų gauti reguliuojant jų apyvartą valstybėje. Todėl seka, kad išlaidų dengimui pinigų geriausia imti iš progresyvaus mokesčio už nuosavybę. Tuo būdu mokesčius sumokės nevaržant ir nieko neįjuntant. Turtingi turi suprasti, kad jų pareiga statyti savo pelno

Žydai yra mūsų nelaimė!

dalį į valstybės kasą, nes valstybė jiems garantuoja laisvai naudotis kitu turtu ir sąžiningo užpelno teise, sakau sąžiningo, nes turtų kontroliavimas pašalins vogimus įstatymų keliu. Ta nacionalinė reforma turi eiti iš viršaus, nes jei ateina laikas - ji būtina kaip taikos garantija. Neturtingam mokestis yra kaip revoliucijos sėkla ir atsiliepia blogai valstybei, nes metenka stambmenų, besivystydama smulkmenas. Be to mokestis kapitalistams sumažins turtų augimą ir privatinėse rankose, į kurias mes šandie juos sutraukėm, kad suardžius gojų valdžios jėgą – valstybės finansus.

Mokestis, didėjęs procentų santykiu į kapitalą duos kur kas didesnio pelno, negu šiandieninis pagalvinis arba cenzo, kuris mums dabar naudingas tik kad sukėlus gojų tarpe suirutes. Jėga, kuria mūsų caras remsis yra sulygsvarinimas ir garantija taikos, kuriems reikalinga, kad kapitalistai netektų savo pelnų dalies dėl nepavojingumo savo valstybės mašinai. Valstybės reikalus turi apmokėti tie, kuriems tai nesunku ir iš kurių yra ko imti. Tokia priemonė nebekoršina neturčių prieš turtingus, nes jie matys tą turtingą kaip reikalingą valstybės finansinę paspirtį, matys jame taikos ir gerovės kūrėją.

Kad inteligentai mokėtojai per daug nesiskūstų dėl naujų mokesčių, jiems tų mokesčių tikslams bus duodamos smulkios apyskaitos, išskyrus, žinoma, tas sumas, kurios bus skiriamos sostui ir administracijos įstaigoms išlaikyti. Viešpataujantis asmuo neturės savo turtų, jeigu viskas, kas yra valstybėje, yra jo nuosavybė. Kitaip vienas prieštarautų antram: nuošalių turtų faktas panaikintų nuosavybės teisę visuotinam valdymui. Viešpačio giminės, išskyrus jo anūkus, turi eiti į valstybės tarnautojo eiles arba dirbti tam, kad gautų nuosavybės teisę: carų kraujo privilegija neturi tarnauti išdo eikvojimui.

Progresinė žyminių mokesčių rinkliava. Pirkimas, pinigų gavimas arba paveldėjimas bus apmokamas progresinia žyminių mokesčių rinkliava. Kas nepraneš ir slėps tą, tas susekus turės ypatingai mokėti. Gauti pardavimo rašteliai turi kiekvieną savaitę būti nešama į vietinę išdine, pažymint vardą, pavardę ir gyvenamąją vietą buvusiojo ir naujojo turtų valdytojo. Tas vardinis perdavimas turi prasidėti nuo tam tikros sumos, viršijančios paprastas pirkimo ir pardavimo išlaidas, kurios bus apmokamos tik žyminiu mokesčiu, nustatytu procentais nuo vieneto. Išskaitykite, kiek kartų tokie mokesčiai pralenks gojų valstybių pajamas.

Fondo kasa. Valstybės fondo kasa turės tam tikrą atliekamos sumos kompleksą, o visa tai, kas bus surinkta daugiau, eis į apyvartą. Iš tų sumų bus ruošiami visuomeniniai darbai. Tokių darbų iniciatyva, einanti iš valstybės šaltinių, kietai pririš darbininkus prie valstybės interesų ir prie viešpataujančių. Iš tų sumų dalis bus išskirta išradėjų ir gamybos premijoms. Iš to seka, kad iš numatytų ir išskaitytų sumų laikyti pinigus valstybės kasose, nes pinigai ura apyvartai ir, jei jie stovės be naudos, sunkiai atsilieps valstybės mechanizmui.

Popieriai ir pinigų apyvartos sustingimas. Pamainomojo ženklo dalies pamainymas procentiniais popieriais padarytų kaip tik tokį mistingumą. Tos aplinkybės pasekmės dabar jau gana ryškios.

Atsiskaitomumas. Mes įsteigsime atsiskaitymo rūmus, ir juose valdovas bet kuriuo metu galės susipažinti su išsamia valstybės pajamų ir išlaidų ataskaita, išskyrus einamojo mėnesio, kurio ataskaitos dar nespėta sudaryti...

Žydai yra mūsų nelaimė!

Vienintelis asmuo, kuriam nerūpės grobstyti kasą, - tai jų savininkas, valdovas. Štai kodėl jo kontrolė pašalins nuostolių ir išekvojimų galimybę.

Atstovavimo atšaukimas. Atstovavimas, kurio reikalauja etiketas, priėmimuose, atimantis brangų valdovo laiką, bus panaikintas, kad valdovas turėtų daugiau laiko kontrolei ir samprotavimams. Tuomet jo galybė nebus suskaldyta laikiniams tarnautojams, dėl sosto blizgesio ir puošnumo apsupusiems jį ir suinteresuotiems tik savo, o ne valstybės interesais.

Kapitalų sąstingis. Mūsų parengtos ekonominės krizės gojams buvo ne kas kita, kaip pinigų išėmimas iš apyvartos. Milžiniški kapitalai buvo iššaldomi ošgaunant pinigus iš valstybių, kurios privalėjo iš tų kapitalų prašyti paskolų. Šios paskolos apsunksino valstybių finansus procentiniais mokeščiais, ir kapitalai jas pavergė... Pramonės koncentravimas kapitalistų rankose iščiulpė visas smulkių verslininkų, taip pat ir valstybės sultis.

Pinigų emisija. Pinigų emisija turi būti suderinta su gyventojų prieaugiu, be to, būtina priskaičiuoti nuo pat gimimo ir vaikus kaip pinigų vartotojus. Emisijos peržiūrėjimas yra esminis klausimas visame pasaulyje.

Valiuta auksu. Jūs žinote, kad valiuta auksu buvo pražūtis ją priėmusiems valstybėms, juolabiau, kad mes auksą, kiek tai buvo įmanoma, išėmėme iš apyvartos.

Vertės valiuta. Pas mus turi būti įvesta darbo jėgos vertės valiuta, ar ji būtų popierinė, ar medinė. Mes išleisime pinigus pagal kiekvieno pavaldinio normalius poreikius, pridėdami jų kiekį su kiekvienu gimusiu žmogumi ir sumažindami su kiekvienu mirusiuoju.

Atskaitoms vadovaus kiekvienas departamentas (prancūzų administracinis padalijimas), kiekviena apylinkė.

Biudžetas. Siekiant neužlaikyti pinigų išdavimo valstybės poreikiams, jų sumos ir laikas bus nurodomi valdytojo įsakymu: taip bus pašalinta ministerijos protekcija vienoms įstaigoms, darant žalą kitoms.

Pajamų ir išlaidų biudžetas bus tvarkomas lygiagrečiai, kad jis vienas kito neužtemdytų.

Suprojektuotas gojų finansinių įstaigų ir principų reformas įvilksime į tokias formas, kad jos niekam nesukels nerimo. Dėl finansinės gojų netvarkos atsiradus finansinei painiavai, atkreipsime dėmesį į reformų būtinumą. Pirmiausia tvarka pavadinsime tai, kad jie pradeda nuo paprasto biudžeto patvirtinimo, o jis metų metais auga dėl šios priežasties: tą biudžetą ištempia iki pusės metų; paskui daro pataisas biudžete, kurį ištuština per tris mėnesius, tada prašo papildomo biudžeto, ir visa tai baigiasi likviduojančiu biudžetu. O kadangi kitų metų biudžetas tvirtinamas pagal bendro apskaičiavimo sumą, tai kiekvienų metų nutolimas pasiekia 50% per metus, dėl to metinis biudžetas įvykdomas per dešimt metų. Dėl tokių priemonių, kurias sau leidžia gojų valstybių nerūpestingumas, ištuštėjo jų kasos. Po to paskolų laikotarpis sunaudojo likučius, ir visos gojų valstybės sužlugo.

Jūs puikiai suprantate, kad toks šeiminkavimas, kurio išmokėme gojus, visai netinka mums.

Valstybės paskolos. Kiekviena paskola įrodo valstybės nepajėgumą ir valstybinių teisių nesupratimą. Paskolos kaip Damoklo kardas kabo virš valdytojų galvų, kurie, užuot iš savo

Žydai yra mūsų nelaimė!

pavaldinių ėmę laikinus mokeščius, su ištiesta ranka eina prašyti mūsų bankininkų išmaldos. Išorinės paskolos nelyginant siurbėlės, kurių niekaip negalima nukratyti nuo valstybės kūno, kol jos pačios nukris arba valstybė jų atsikratys. Bet gojų valstybės nenumeta jų, o vis labiau jas deda ant savęs, todėl neišvengiamai turi pražūti nuo savanoriškai išliejamo kraujo.

Iš esmės ką gi labiau reiškia paskola, juo labiau išorinė? Paskola – tai išleidimas valstybės vekselių, turinčių procentinį įsipareigojimą pagal pasiskolinto kapitalo sumą. Jeigu paskola apmokama 5 %, tai po 20 metų valstybė veltui išmokės sumą, lygią pasiskolintam kapitalui; po 40 metų ji išmoka dvigubą sumą, per 60 metų – trigubą, o skola taip ir lieka nepadengta.

Iš šio apskaičiavimo matyti, kad esant visuotiniams mokeščiams valstybė atima pinigus iš vargšo kišenės į turtuolių kišenės, bet kai mes papirkome ką reikia, kad būtų skolinamasi iš svetur, tai visas valstybės turtas ėmė plaukti į mūsų kasas ir visi gojai ėmė mokėti mums valstybės donį. Jei viešpataujančių gojų lengvatiškumas, atsižvelgiant į valstybės reikalus ir ministerijų parsidavimus, arba finansinių klausimų nesupratimas valdančių asmenų išskolino savo kraštus mūsų bankams neapmokestinamomis skolomis, tai reikia žinoti, kiek mums tai atsiėjo darbo ir pinigų.

Viena procentinė serija. Mes nelaikysim veltui pinigų, ir todėl nebus valstybės procentinių popierių. Bus tik viena procentinė serija, kad pinigų apmokėjimas neatiduočiau valstybei galvos dėlėms čiulpti. Teisės teturės leisti procentinius popierius tiktai vienos pramonės kompanijos, kurioms nebus sunku apmokėti procentus nuo pelno, kurio valstybė neišdirba už paskolintus pinigus kaip tos kompanijos, nes ji ima leisti bet ne operacijoms.

Pramonės popieriai. Pramonės popieriai bus supirkinėjami ir vyriausybei, kuri iš tuolaikinio donio mokėtojo paskolomis virs paskolų davėju iš išrokavimo. Ta priemonė neleis pinigams stovėti, panaikins dykinėjimą ir tinginystę, kurie mums nuvo naudingi prie savarankių gojų, bet negeistini mūsų valdyme. Kaip aiškus nesumetimas grynai gyvuliškų gojų protų, pasireiškęs tada, kai jie skolinosi iš mūsų su procentais; jie negalvojo, kad vistiek tie patys pinigai ir net dar su procentiniu sumokėjimu jiems teks semti iš savo valstybės kišenės atsiskaitant su mimis. Geriau buvo imti stačiai pinigus iš savųjų. Tas įrodo išrinktojo mūsų proto genialumą, kas mes mokėjome jiems išaiškinti paskolų reikalą, kad jie įsivaizdavo turėsią iš to sau naudos.

Mūsų išrokavimai, kuriuos mes paskelbsim kai ateis laikas, per amžius išbandę tomis pačiomis gojų valstybėmis, bus aiškūs ir rimti ir visiems parodys naudos. Jie padės galą toms blogybėms, per kurias mes nusmaugėm ir pavergėm gojus, bet kurie negali būti leisti mūsų imperijoje. Mes taip sutvarkysim išrokavimo sistemą, kad nei valdytojas, nei menkiausias valdininkas negalės nė mažiausios sumos pasisavinti arba kitiems ne mūsų reikalams skirti. Be atsakomo pelno valdyti negalima. Žingsniuojame aptartu keliu ir su nenustatytu ištekliu, - žūsta pusiaukely herojai ir didvyriai.

Gojų valdovai. Laikininkai, masonų agentai. Gojų valdytojai, kuriuos mes kitados atitraukėm nuo valstybės reikalų atstovybės priemonėmis, etiketais, puotomis, buvo tik mūsų valdymo širmai. Jų pavaduotojai laikininkų atskaitomybės jiems buvo sudaromi mūsų agentų ir kiekvieną kartą patenkindavo siaurapročius gojus pažadais, kad būtų numatoma santaupų ir

Žydai yra mūsų nelaime!

pagerinimų... Iš kur santaupos: iš naujų mokesčių?... Galėjo klausti ir neklausė skaičiavusieji mūsų apyskaitas, projektus... Jūs žinote, prie ko juos privarė toks nerūpestingumas, prie kokio finansų iširimo jie priėjo, nors ir stebėtinai darbščios gojų tautos.

Protokolas Nr. 21

Vidaus paskolos. Prie paskelbto jums praeitame posėdy pridėsiu dar smulkesnį išaiškinimą vidaus paskolų, užsienių paskolų aš daugiau nebeliesiu, nes jos mus maitino gojų tautų pinigais. Msūsų valstybėj nebus svetimšalių, t.y. ko nors išorinio. Mes naudodamies administratorių pasidavimu ir valdytojų ištižimu, gautumėm dvigubas, trigubas ir didesnes sumas, susiaurindami gojų vyriausybėms visiškai valstybėms nereikalingus pinigus. Kas galėjo tai su mumis taip padaryti? Todėl dėstysiu smulkiau tik vieną vidaus paskolą. Paskelbdamos tokios paslaugos nutarimą valstybės ima rinkti pinigus savo vekseliais, t.y. procentiniais popieriais. Kad jie būtų prieinami visiems, joms skiria kainą nuo 100 ligi 1000. Be to atmetama pirmiems skolintojams. Kitą dieną tyčiom jų kainos pakeliamos neva todėl, kad visi puola jų pirktis. Per kelias išdinių kasos bus pilnos pirkėjų ir pinigus dėdinės kur (kam juos imti). Pasirašymas neva daug kartų viršina paskolos laidą: tame visas efektas – štai kaip pasitikima valdžios vekseliais.

Pasyvas ir mokesčiai. Bet kai komedija suvaidinta, tai atsiranda pasyvo pasidarymo faktas ir be to labai sunkaus. Procentams išmokėti tenka griebtis naujų paskolų, ne mažinančių, o tik didinančių pasiskolytą kapitalą. Kai kredito nebėra tenka naujais mokesčiais padengti ne paskolą, bet jos procentus. Tie mokesčiai – pasyvas, vartojamas pasyvui padengti.

Konversijos. Toliau ateina konvercijų gadynė. Bet jos mažina procentų mokėjimą, bet nepadengtų skolų. Be to jos negali būti padarytos nesusitarus su skolintojais: konversiją skelbiant siūloma pinigų gražinimas tiems, kas nesutinka savo popierius konversuoti. Jei visi išreikštų nesutinką ir pareikalautų savo pinigų gražinti, tai vyriausybės būtų sučiuptos savo pačių meškere ir negalėtų išmokėti pasiūlytų pinigų. Laimei, nenurimstantys finansų reikaluose gojų valdžių valdiniai, visados sakė, jog kursas krentas ir mažėję procentai ir vėl nauju pinigų dėjimu ir palengvinti savo valdžioms kelių milijonų pasyvą panaikinti. Dabar, esant vidaus paskoloms, tokių juokų krėsti gojai jau negali, žinodami, kad mes pareikalausim visų pinigų atgal.

Bankrotai. Tuo būdu pripažintas bankrotas geriausia yra priemonė suardyti ryšius tarp tautų ir jų valdžių reikalų.

Taupmenų kasos ir rentos. Įsidėmėkite: šiandie visos vidaus paskolos buvo konsoliduotos taip vadinamomis, skrajojamosis paskolomis, t.y. tokiomis, kurių išmokėjimo terminai artimi. Tos paskolos mokėta iš pinigų, padėtų į taupmenų ir išteklių kasas. Būdami ilgą laiką valdžios žinioje tie fondai išgaruoja procentams apmokėti užsienių paskoloms, o vietoj jų, dedamos tiek pat sumoj rentos indėliai. O tai tie paskutiniai ir užlopo visus plyšius valst. Gojų kasose.

Žydai yra mūsų nelaimė!

Pramonės brangenybių taksavimas. Mes biržas paversime milžiniškomis valdžios kredito įstaigomis. Jų tikslas bus taksuoti pramonės brangenybes taip kaip valdžia norės. Tos įstaigos galės mest į rinką už 500 milijonų pramonės popierių vieną dieną, arba supirkti už tiek pat. Tuo būdu visos pramonės įmonės pareis nuo mūsų. Tik jūs pagalvokite, kokios galybės mes, žydai, per tai įgysime!

Fondo biržų panaikinimas. Kai mes įsėsime į pasaulio sostą, tai visi finansiniai iškraipymai, kaip netinkantys mūsų interesams, bus be pėdsakų panaikinti, kaip bus panaikintos ir visos fondo biržos, nes mes neleisim svyruot mūsų valdžios garbei kainų svyravimu į brangybes, kurioms mes įstatymu nustatysime kainą be jokių jų kilnojimų ir kritimų. Po pakilimo seka kainos kritimas; tai mes labai gerai naudojome prieš gojus.

Protokolas Nr. 22

Ateities paslaptis. Visu tuo, kas ligi šiol mano tamstoms buvo pranešta, aš stengiausi rūpestingai nupiešti dabarties ir praeities paslaptį. Visatai ruošia ateities įvykius mūsų naudai. Ir visatai daro mūsų paslapties dėsniai nukreipti prieš gojus ir jų finansines operacijas. Šia tema man belieka jau nebedaug ko pridėti. Mūsų rankose didi šiandien jėga – auksas. Kiekvieną valandą mes galime jo gauti iš savo sandėlių ir kiek tik norime.

Ilgaamžis blogas kaipo būsimąjo gėrio pagrindas. Argi jums dar įrodinėti, kad mūsų valdymas žydu dievo skirtas... Ne jau tokiu savo turtu mes neįrodysime, kad visas tas piktas, kurį per tiek amžių mes turėjome daryti galų gale privarė mus prie mūsų laimėjimo... Nors ir prievartos keliu, bet mes laimėję. Mes mokėsime įrodyti, kad mes geradariai, gražinę iškoneveiktai žemei gerą ir asmens laisvę. Mes jai duosime naudotis ramybe, taika, gerais santykiais, su sąlyga, žinoma, saugoti mūsų nustatytus įstatymus ir mums vergauti. Mes išaiškinsime, kad laisvė nėra išdykauti, kad asmens laisvė negali jaudinti savęs ir kitų per kalbas miniose, bet kad tikra laisvė yra asmens neliečiamybė. Mes panaikinsime gojų **aš**, o tik viešpataus mūsų **aš**, nes mes turime teises.

Valdžios oreolas ir mistiškas jos garbinimas. Mūsų valdžia bus garsi, nes ji bus galinga, valdys ir vairuos, bet nesivilks paskui lyderius ir oratorius, šaukiančius neprotingus žodžius, kuriuos jie vadina dideliais principais, ir kurie ne kas kita, iš tikrųjų sakant, kaip utopija... Mūsų valdžia žiūrės tvarkos, kurioje ir yra visa žmonių laimė. Tos valdžios oreolas įteigs mistišką garbinimą jos ir drebėjimą prieš ją visų tautų. Tikroji jėga niekur nenusileidžia, net prieš Dievą: niekas nedrįsta prie jos prieiti ir jos susilpninti.

Protokolas Nr. 23

Prabangos daiktų gamybos sulaikymas. Kad tautos įprastų klausyti, reikia įpratinti jas nusizeminti. Tam reikalui reikia sumažinti prabangos daiktų gamybą. Tuo mes sutramdysime gojų pasipūtimą.

Žydai pra mūsų nelaimė!

Rankų gamyba. Mes atstatysim rankų gamybą, kuri suardys privačių fabrikantų kapitalus. Tai reikalinga dar ir todėl, kad tprivatiniai fabrikai dažnai vadovauja, nors ir ne visados sąmoningai, minių mintį prieš valdžią.

Nedarbas - visų pavojingiausias daiktas vyriausybei. Lygiai taip bus ir mums, kai tik valdžia atiteks į mūsų rankas.

Girtuokliavimo uždraudimas. Girtybė bus taip pat užgintair baudžiama, kaipo žmonių nusizengimas prieš žmoniškumą, virstančius dėl alkoholio įtakos į gyvulius. Valdiniai, dar kartą kartoju, aklaui klauso tik jėgos, visai nepareinamos nuo jų rankos, kurioje jie junta kalaviją, palaikantį ir ginantį nuo socialinių botagų drožimų... kam joms reikalinga žydų karalių angelo siela, tereikia, kad jie jame matytų įasmenintą jėgą ir galią

Senosios visuomenės išnaikinimas ir jos naujai atgimdymas. Valdytojas, kuris pakeis šiaudie esančias gojų valdžias, baigiančias savo dienas tarp mūsų rankomis demoralizuotos visuomenės, atmetančios net Dievybę, iš kurios eina į visas puses anarchijos ugnis, pirmiausia turės stoti gesinti tos visą ryančios liepsnos. Todėl žydų karalius turės išnaikinti tokią visuomenę, nors ir joms naikinti reiktų ir žydų kraujo pralieti, kad iš tokios senb os visuomenės atsirastų tvirtai organizuota kariuomenė, kovojanti už patį karalių ir neduodanti niekam žydų pasaulinės valstybės įžeisti.

Dievo išrinktasis. Tas išrinktasis yra iš viršaus skirtas, kuris sutramdys neprotingas jėgas, varomas instinkto, bet ne proto, gyvuliškumo, bet ne žmoniškimo. Tos jėgos dabar džiūgauja pasireikšdamos vagystėse ir visokiuose darbuose, varžančiuose laisvę ir teisę. Jos suardė visas socialias tvarkas, kad ant jų pastačyti judėjų karaliaus sostą, bet jų rolė baigsis mūsų karaliaus įsigalėjimo valandoje. tuomet jas teks nušluot nuo karališko kelio, kuriame neturi būti nei šakutės, nei dulkelės. Tada tik mums bus galima pasakyti tautoms: dėkokit žydų dievui ir klaupkitės prieš žydų karalių, prieš žydų žvaigždes ir jų leteną.

Protokolas Nr. 24

Dovydo karaliaus šaknų įleidimas. *Dabar pašnekėsiu, kaip reikia Dovydo karaliaus dinastijai šaknis įleisti kiaurai per visą žemę. Tas įleidimas bus pirmiausia tame, kame ligi šios buvo jėga užsilikimo mūsų išminčių vedimo visų pasaulio reikalų, nukreipimo minties auklėjimo visos žmonijos...*

Caro ruošimas. Keli Dovydo sėklos nariai ruoš carą ir jo paveldėtojus, rinkdami juos ne **veldėmės** teise, bet atsižvelgdami į gabumus, aiškindami jiems politikos paslaptis, valdymo planus, tačiau su sąlyga, kad niekas tų paslapčių nežinotų. Tokio veikimo tikslas tas, kad visi žinotų, kad valdymas negali būti duotas tam, kuriam nebuvo visos žydų paslaptys žinomos. **Tik tiems asmenims bus aiškinama, kaip taikyti išvardintus planus, visą sekimą ekonomikos eigos ir socialinių mokslų, žodžiu, visa įstatymų dvasia nejudinamai nustatytų pačios gamtos sureguliuoti žmonių santykiams.**

Žydai pra mūsų nelaimė!

Tiesioginių įpėdinių pašalinimas. Valdytojai dažnai bus pašalinami nuo sosto, jei mokslo metais pasirodytų esą lengvatikiai, minkšti ir turėtų kitokių trukdančių valdyti savybių, kenksmingų karaliaus garbei. Tik ypač gabūs, nors ir žiauriausi, mūsų išminčių bus prileisti į sostą. Jei susirgtų, valia prytanyktų arba kaip kitaip neišgalėtų, carai turės perduoti valdymą į kitas galinčias valdyti rankas. Caro veikimo planai, ypač ateitį, bus nežinomi net tiems, kuriuos vadins artimaisiais patarėjais.

Caras ir trys jo pašvęstojai. Caro likimas. Tik caras ir trys jį pašventusieji žinos ateitį. Caro asmeny, valdančio nepajudinama valia save ir žmoniją, visi išvys kaip ir likimą su jo nežinomais keliais. Niekas nežinos, ko caras nori pasiekti savo įsakymais. Todėl niekas ir neišdrįs stoti skersai nežinomą kelią. Suprantama, reikia kad carų proto rezervuaras tiktų jo galvoje esančiam valdymo planui. Štai kodėl jis žengs į sostą ne kaip kitaip, kaip tik minėtų išminčių išbandytu protu. Kad žmonės žinotų ir mylėtų karalių reikia, kad jis kalbėtųsi prekyvietėse su žmonėmis. Tai sutvirtina ir sujungia dvi jėgas, šandie atskirtas mūsų pačių teroru viena nuo kitos.

Tas teroras buvo reikalingas savo pasiekti, t.y., kad abi tos perskirtos jėgos būtų mūsų įtakoje.

Judėjų caro dora. Judėjų caras neturi būti savo geidulių valdomas, ypač saldžiageidulio: nei vienos savo būdo pusės jis neturi duoti gyvuliškiems instinktams valdžios ant savo prote... Geiduliavimas labiausiai ardo proto gabumus ir pažiūrų aiškumą, atitraukiant mintis į blogesnę ir labiau gyvulišką žmogaus veikimo pusę.

Žmonijos parama pasaulio valdytojo asmeny iš šventosios Dovydo sėklos turi paaukoti žydų tautai visas asmenines patraukas.

Mūsų valdytojas turi būti pavyzdingas, be ydų.

Šiuo baigiasi žydų gudragalvių protokolai.

Žydai pra mūsų nelaimė!
